

CATENACCIO

TER VERDEDIGING VAN DE VOETBALSPORT

KSK BEVEREN | STRIJD OM DE BERLINER KRONE | AFSCHIED VAN TRIBUNE II
VOETBALTRIPPEN IN ARGENTINIË | E-SPORTS | PATRO EISDEN
DE STILSTAANDE FASE: 'T STAD IN LOCKDOWN

COLOFON

CATENACCIO 6 | JUNI 2020

Verantwoordelijke uitgever
vzw KSK Beveren
Van Gervenstraat 18, bus 103
9120 Beveren

Redactie

**Robin Beck, Sander Bral, Nick Claeskens, Filip Janssens,
Michiel Hoorens, Nico Dierickx, Steve Abrams, Benny Antoniw,
Dirk Willockx, Steffen Peelmans, Gil Martens, Marijn Sillis**

Eindredactie

Sound & Vision

Lay-out

Koen De Vuyst

Contact

www.catenaccio-magazine.com

info@catenaccio-magazine.com

 [instagram.com/catenacciomagazine](https://www.instagram.com/catenacciomagazine)

 [facebook.com/Catenacciomagazine](https://www.facebook.com/Catenacciomagazine)

 twitter.com/Catenaccio_mag

CATENACCIO

INHOUD | JUNI 2020

06 | KSK BEVEREN

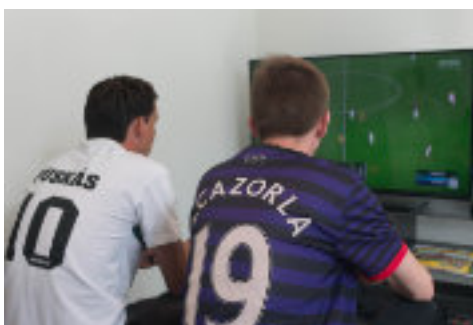
22 | STRIJD OM DE BERLINER KRONE

42 | AFSCHIED VAN TRIBUNE II

56 | VOETBALTRIPPEN IN ARGENTINIË

70 | E-SPORTS IN BELGIË

84 | PATRO EISDEN

OP DE COUNTER
KSK BEVEREN

 ROBIN BECK

 KOEN DE VUYST, JONY VERHEGGEN, RENÉ VERMEULEN

OP DE COUNTER

KSK BEVEREN

Op 19 mei 2010, exact tien jaar geleden, viel het doek over tweevoudig landskampioen KSK Beveren als profclub. De toenmalige tweedeklasser had financiële problemen, stond op degraderen, maar had wel net een gloednieuwe zittribune gebouwd. Reeks- en dorpsgenoot Red Star Waasland zag zijn kans schoon en palmde de Freethiel in. Waasland-Beveren was geboren, het stamnummer 2300 werd gedumpt. Wat door velen werd omschreven als een economische noodzaak, was voor sommigen echter een mes in de rug. Sinds die bewuste lenteavond, een decennium geleden, strijdt een hardnekkige groep passionele doorbijters voor het behoud van hun erfgoed en hun grondrechten als supporters. Dit is hun verhaal.

DE STILLE DOOD

Terug naar de lente van 2010, supportersavond op de Freethiel. Er is flink wat volk afgekomen naar het supporterscafé onder de oude *business seats* van het stadion. KSK Beveren kent nochtans een miserabel seizoen. Sinds de degradatie uit eerste klasse in 2007 was het steeds verder bergaf gegaan met de club die in de jaren 70 en 80 nog tot de top van ons land behoorde. Voorzitter Dirk Verelst krijgt het steeds moeilijker om sponsors aan te trekken en zag zijn laatste stunt, eentje met een stevig prijskaartje, weken tevoren al langs de achterpoort vertrekken: Johan Boskamp bleek achteraf gezien toen al geen cent méér waard dan een kolderieke mediafiguur met een uitgesproken mening over voetbal. Met Chris Andries heeft de club intussen al haar vierde trainer van het seizoen aangesteld. De Antwerpenaar doet het zeker niet slechter dan zijn voorgangers en heeft met zijn spelersgroep de hoop bij de supporters doen rijzen dat het behoud via de eindronde niet denkbeeldig is. In een gloednieuw organigram wordt de volledige sportieve werking voor het seizoen 2010-2011 voorgesteld, zelfs voor het geval derde klasse het verdicht wordt. Puberaal naïef vraag ik de sportieve staf of aanvaller Stijn De Wilde zijn contract zal uitdoen, ondanks

zijn miserabele statistieken van de afgelopen maanden. Geen sluitend antwoord op mijn uit frustratie geboren vraag, wat me enigszins geruststelt. Misschien zal Stijn in derde klasse wel potten maken...

Luttele dagen later bleek dat Stijn niet zou blijven. Niemand zou blijven. Ondanks hevige protesten van supporters, waarvan het overgrote deel zich enkele weken eerder massaal tegen een fusie had gekant in een enquête, werd onder politieke druk (de tribune werd immers mee gefinancierd door de gemeente) beslist Waasland-Beveren te creëren. Red Star Waasland, oorspronkelijk afkomstig uit deelgemeente Haasdonk maar sinds begin jaren 2000 spelend in Sint-Niklaas, verhuisde naar de Freethiel en wijzigde naam, logo en kleuren naar iets dat de toen nog woedende meute moest sussen. Het werd een meesterlijk uitgevoerde *coup* van het Waaslandbestuur, met als protagonisten voorzitter Melchior Roossens en manager Dirk Poppe. Beide heren slaagden er uiteindelijk in om met Red Star van 3de Provinciale naar de hoogste klasse te promoveren, zonder stamnummers te kopen of juridische fusies aan te gaan. Een erg straffe en unieke prestatie, ere wie ere toekomt.

TEGENBEWEGEN

Terwijl Waasland-Beveren de wonden trachtte te helen, vooral dankzij goede prestaties op het veld, broedde een groep vastberaden supporters van KSK Beveren op een tegenbeweging. Gedesillusioneerd door de leugens en problemen die zich hadden opgestapeld in de afgelopen decennia, en vastberaden om hun grote liefde niet zomaar te laten vergaan, besloten ze hun eigen club op te richten in de laagste divisie van ons land, de beruchte 4de Provinciale. Een club bovendien volledig gerund door de supporters, een unicum in ons land en een zeldzaamheid tot ver daarbuiten. Het verhaal kon rekenen op flink wat media-aandacht, vooral toen het nieuwe project meer dan 300 fans op de been bracht voor een eerste testwedstrijd tegen een lokale juniorenploeg. Op een frisse weekavond zag ik een stel amateurvoetballers achter het leer hollen op een trainingsveld van *the new kid in town*, Waasland-Beveren. Ik wist niet wat er van te denken. Het niveau was ronduit bedroevend, maar er hing iets in de lucht die avond: een gevoel van voor altijd naar die truitjes met dat prachtige logo te willen kijken. Ook al worden die gedragen door middelmatige *sjotters* op voetbalpleinen die naam niet waardig.

FENIKS

De nieuwe feniksclub doopte zichzelf Yellow Blue SK Beveren, al werd het tussenzetsel SK (Supporterskring) pas in 2017 door de KBVB erkend na een procedureslag die uiteindelijk werd beslecht bij het BAS. De voorzitter werd de aimabale zestiger Andre Bolsens, een lokale dokter die als enig bestuurslid een jaar eerder tegen de fusie had gestemd. "Dr. Dré" is tot op de dag van vandaag nog steeds voorzitter. Elke thuiswedstrijd bekijken we samen de eerste helft, een beetje versholen van de menigte en dicht tegen de kleedkamers aan. Nog steeds vol passie moedigt hij de Beverse leeuwen op het veld aan. Om de vijf minuten pikt hij zijn moment uit en roept hij de oudste der geelblauwe slogans: "KOM AAN BEVEREN!", gevolgd door twee overtuigende klapbewegingen. Geregeld uit hij zelfs kritiek op scheidsrechter of tegenpartij, zeker als er blessures van zouden kunnen komen! Maar zijn elementaire beleefdheid verliest hij

nooit, onze fiere voorzitter; *nooit*. En na de pauze zoekt hij de drukte op, genietend van de sfeer en liefdevol wijzend op de plichten van de minder beleefden.

Dr. Dré heeft het al mogen hebben in het afgelopen decennium. Nog voor zijn ploeg goed en wel kon beginnen voetballen, werd er al roet in het eten gegooid. De gemeente liet plotsklaps niet langer toe dat de kersverse 4de provincialer zou voetballen op het grondgebied van Beveren. Een veiligheidsrisico, gelet op het feit dat een deel van de harde kern had aangekondigd voortaan Yellow Blue te zullen aanmoedigen, en plaatsgebrek door de vele lokale clubs, zo luidde het officiële relaas. Die rebellerende supporters zo snel als mogelijk de pas afsnijden, lijkt echter een veel plausibelere uitleg. Hulp kwam uit onverwachte hoek: Guido Van Lijsebetten, voorzitter van SK Sint-Niklaas en de eeuwige rivaal van het Red Star-kamp, bood zijn accommodatie aan. En zo belandde YB SK Beveren, de eerste *fan-owned* club van ons land, op een kunstgrasveld van een plaatselijke derdeklasser uit Sint-Niklaas die het regelmatig in toeschouwersaantallen overklaste.

GROEIPIJNEN

Van de groeipijnen die ze moest ondergaan in haar beginjaren, draagt de club nog steeds de littekens mee tot op de dag van vandaag. Sportief bakte Beveren er bij aanvang niks van. Naïef als we waren, hadden we de enorme geldcarrousel die zelfs in het provinciale voetbal onafgebroken ronddraait, onderschat. Na een pandoering van jewelste tegen de B-ploeg van dorpsgenoot Haasdonk (9-1!) wordt trainer en voormalig Nederlands *international* Wim Hofkens, de man die in 1979 Inter zoek had gespeeld toen de Beverse amateurs het Milanese sterrenensemble uitschakelden in de kwartfinale van de Europacup, nog voor de jaarwisseling roemloos ontslagen. De mentale erfgenaam van de tweevoudige landskampioen eindigt uiteindelijk niet eens in de linkerkolom van de laagste provinciale klasse van dit land. Vele fans, die zich hadden verwacht aan een steile opgang van jewelste, gooiden de handdoek in de ring. Dit alles was niet meer dan een utopie geweest...

Na een jaar ballingschap, een positief politierapport en flink wat gebakkelei met de dorpspolitieke kringen, werd YB SK Beveren schoorvoetend dan toch terug uitgenodigd om naar huis terug te keren. De club zou tweewekelijks een trainingsveld in de Freethielzone mogen gebruiken, met de nadruk op 'gebruiken' aangezien de rest van de tijd het veld onder het strikte beheer valt van het inmiddels naar eerste klasse gepromoveerde Waasland-Beveren. Deze

bestuur. Bij YB SK Beveren *kán* iedereen het immers *zelf* doen, als supporter je eigen club runnen. Eenvoudig is dat niet – we zijn intussen vier keer gepromoveerd maar ook twee keer gedegradeerd – maar het geeft een supportersbeleving die zijn gelijke niet kent. Iedere zege is er één van de fans, iedere nederlaag helaas ook. En als het dan toch misgaat ligt het tenminste aan onszelf en niet aan één of andere marchandeur op de eretribune.

elektrische situatie bestaat acht jaar later nog steeds en staat onder meer hoogspanning dan ooit, zoals uit het einde van dit stuk zal blijken.

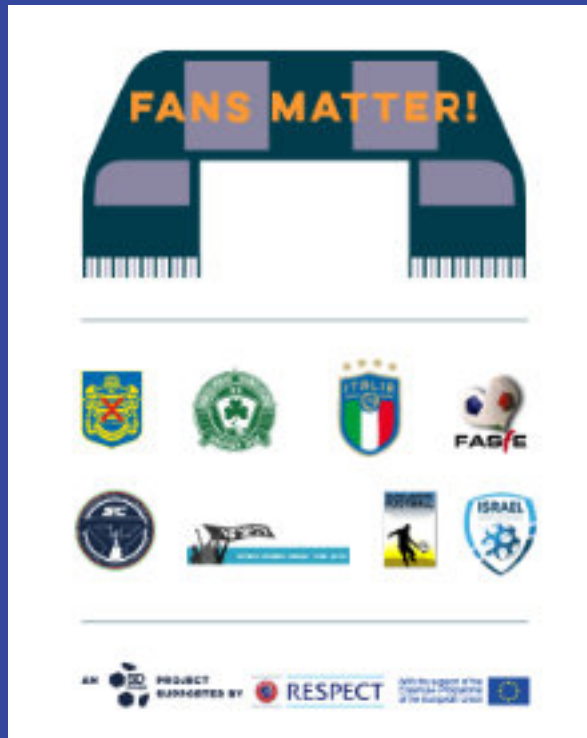
DOE-HET-(DAN)-ZELF-CLUB

Terwijl de overgebleven fans, een fanatieke clan van nog steeds een 300-tal koppen, hernieuwde energie haalden uit hun terugkeer naar Beveren, bleef de motor op het veld gigantisch sputteren. En wanneer op een druilerige zondagmiddag op het veld van Eendracht Bazel, altijd een leuke ervaring, de verdediging weer eens overkop was gegaan in de slotfase en ik dat toch nog maar eens was gaan uitleggen aan één van de bestuursleden, antwoordde die me *doe-het-dan-zelf-gewijs*: "misschien moet gij dan maar de kern gaan samenstellen!". Drie uur later, afgekoeld door flink wat pils en dialoog, vertrok ik met mijn fiets naar huis. En zie: straks, op 1 juli, zal ik na zeven jaar afscheid nemen als sportief verantwoordelijke van deze club om me te storten op een nieuwe functie binnen het

"Allé jong, dat zou ik niet kunnen, zo elke week naar een bende pottenstampers gaan kijken." Mocht ik een tientje krijgen voor elke keer iemand dat tegen me gezegd heeft in de afgelopen jaren, ik had er de club al de spits van haar dromen mee kunnen kopen. Maar is dat eigenlijk wel een terechte opmerking? Ziet iedere supporter van een profclub dan wekelijks zo'n geweldige wedstrijden, die een eerlijke en bikkelharde voetbalwedstrijd op de laagste niveaus doet verbleken tot iets wat geen voetbal meer zou zijn? Verdient die rechtsback of keeper van achter de hoek niet evenveel of zelfs meer aanmoediging dan de huurling die twee maanden eerder toch maar even op google had gezocht wie of wat 'Beveren' moest voorstellen? Supporter je enkel voor je team als ze successen behalen, zelfs al gaat dat ten koste van originaliteit?

"POTTENSTAMPERS"

Bij KSK Beveren heb ik persoonlijk een antwoord gevonden op al die vragen. Om te beginnen: nee, een terechte opmerking is

BEVEREN EUROPEES!

Sinds 2010 is KSK Beveren een trots lid van SD Europe, de overkoepelende organisatie van fanorganisaties en fan-owned voetbalclubs in Europa. In de komende twee jaar zal de club ook partner zijn in het nieuwe FANS MATTER-project. Als prototype van een volledig door fans gerunde amateurclub is de tweede provinciale daarbij in uitstekend gezelschap van collega-partners als het Cypriotische Omonia Nicosia, de voetbalbonden van Italië en Israël en nationale supportersfederaties uit voormelde landen en Spanje.

Het hoofddoel van het project is het vergroten van de kennis en de kwaliteit bij het besturen van *fan-owned* clubs en supportersorganisaties die betrokken worden bij het bestuur van hun club. In het bijzonder zal gefocust worden op niet-professionele verenigingen. Nationale en continentale fanorganisaties, voetbalbonden en clubs van 8 verschillende landen uit drie continenten zullen twee jaar lang deelnemen aan verschillende workshops en uitwisselingsprojecten. Het doel is op die manier meer aandacht en knowhow te ontwikkelen voor fan-owned clubs en zo startende of actieve fanparticipatieprojecten te versterken en verbeteren.

Als belangrijke partner in het nieuwe project werd KSK Beveren ook uitgekozen voor het jaarlijkse congres van SD Europe in het Valentijnsweekend 2020. Maar liefst 60 vertegenwoordigers uit 19 verschillende landen zakten af naar Beveren. Gedurende het hele weekend werden de gasten ingezet in tal van workshops, discussies en netwerksessies. Op zaterdagavond verbreedden ze ook met de Beverenfans op een thuiswedstrijd. In de tweede helft, aangestoken door de passie van de lokale fans en Belgische pinten, leerden ze hun eerste woordjes Nederlands: "KOMAAAN BEVEREN!"

het niet. En termen als pottenstampers zijn ook niet op hun plaats. Ik heb fenomenale spelers aan het werk gezien in de afgelopen jaren (toegegeven, ook mindere helden), sommigen van hen op retour na een lange (prof-)loopbaan, anderen gewoon omdat hun prioriteiten elders liggen. Ik heb afstandsschoten vanop 40 meter, *omhaals*, retro's, meesterlijke dribbels, geniale driehoeken en snoeiharde tackles gezien. Toen ik onze assistent-trainer Anouar Bou-Sfia, goed voor 37 wedstrijden in de hoogste klasse voor KSK Beveren en 145 voor Red Star Waasland in tweede klasse, vroeg wat hij van het niveau vond in 3de Provinciale, vertelde hij me eerder verrassend dat ook op dat niveau hij wekelijks zijn uiterste best moet doen om zijn beste niveau te halen. "Anders wordt ik gewoon voorbij gelopen. Want ook hier speelt iedereen voor z'n centen."

En iedereen speelt ook *tégen Beveren*, en dat is voor vele tegenstanders nog steeds een bijzondere ervaring. Want ook al telt het legioen geen duizenden manschappen meer, de passionele supporters brengen nog steeds heel wat sfeer. Voor hen is Matthi Van Goethem de nieuwe Jean-Marie Pfaff, Mathias Vermeire de witte Emmanuel Eboué en is vooral KSK Beveren *KSK Beveren*, in de hoogste klasse, maar ook in de laagste. Voor heel wat clubs is de partij tegen Beveren dan ook de match van het jaar. Ze doen er alles aan om de drie punten thuis te houden en vieren elke zege als een landstitel. Toen we vorig seizoen onze enige wedstrijd van het seizoen verloren op een koude decemberdag in Oudorp, scheerde de plaatselijke kapitein zijn lange manen af op de middenstip, zo belangrijk was de zege van zijn team. En om nog eens terug te komen op de amusementswaarde van zo'n provinciale bikkelmatch: Beveren kwam in die wedstrijd van 5-1 tot 5-4 terug in de laatste tien minuten en de gelijkmaker werd afgevlagd voor buitenspel. Of dat nu gebeurt bij de Rangers uit Oudorp of die van Glasgow, de emoties gieren dan door het lichaam van iedere echte voetbalfan.

GEEN SANT IN EIGEN LAND

Toch nog niet overtuigd van de waarde van amateurvoetbal of van fan-owned clubs? U bent alleszins in goed gezelschap, want veel erkenning, laat staan ondersteuning hebben we in dit voetballand nog (steeds)

niet gekregen. Vele supporters kozen, ondanks ons kristalheldere alternatief, voor het eersteklassevoetbal van Waasland-Beveren. *Het spelniveau op het hoogste niveau* weet u wel, de mogelijkheid om op een goede zondag misschien toch nog eens te kunnen winnen van Anderlecht, de wekelijkse afspraak op de staantribune met de kameraden die op het einde van de dag toch niet echt bezig zijn met wie of wat hun club bestuurt. Zolang er maar bier is en een vervelende tegenstander om uit te kaffen. Anderen hebben dan weer voetbal zélf de rug teruggekeerd: het past niet meer in het familiale plaatje en echtelijke ruzies hebben ze niet over om te gaan supporters in de gietende regen voor een provinciaal voetbalploegje. Sympathie, zeker wel! Betrokkenheid, net iets minder...

Van alle landen in Europa is België dan ook het minst klaar voor fan-owned voetbalclubs. We zijn een bescheiden, krampachtig zelfkritisch volk en dat weerspiegelt zich ook in onze voetbalcultuur. *Wat weten supporters tenslotte van een voetbalclub runnen?* Meer dan Marc Coucke of de lokale garagist met grootheidswaan, zoveel is wel duidelijk. Maar toch blijven mensen hun grenzeloze en blindelinge vertrouwen stellen in één van de laatste dictatoriale samenlevingsvormen die in onze Westerse wereld nog relatief kritiekloos aanvaard wordt: *de voetbalclub*. Duizenden clubs in ons land worden gerund door zelfverklaarde Napoleons, de ene al rijker en gestoorder dan de andere; maar quasi geen enkele – en al zeker geen enkele op onze hoogste niveaus – wordt bestuurd door het volk, nochtans de voornaamste levensader van iedere voetbalvereniging.

FANPARTICIPATIE RULES

Gelukkig begint men in vele landen het belang van fanparticipatie bij clubs wel in te zien. Beveren heeft dan ook het warme water niet uitgevonden. Al rond de millenniumwisseling werd in het Verenigd Koninkrijk, in samenwerking met de Britse regering nota bene, de overkoepelende organisatie *Supporters Direct* opgericht, die strijdt voor de belangen van supporters binnen het bestuur van hun club. 20 jaar na de oprichting zijn er nu meer dan 50 clubs in het Verenigd Koninkrijk voor de volle 100% fan-owned en beschikken meer dan 200

andere clubs over significante fanparticipatie in de vorm van reële beslissingsmacht en/of aandelen.

Het beroemdste én meest succesvolle fan-owned verhaal is dat van AFC Wimbledon, opgericht in 2002, nadat het oude Wimbledon FC boven de hoofden van de supporters eenzijdig werd verplaatst naar Milton Keynes, een kunstmatige forenzenstad zo'n 90 kilometer ten noorden van Londen. De fans namen het heft in eigen handen en startten hun eigen club in de negende divisie. Vandaag, 18 jaar later, speelt AFC Wimbledon in de derde divisie en heeft ze een groter budget dan de gemiddelde Belgische eersteklasser. Maar zelfs ondanks die gigantische professionalisering en schaalvergroting wordt de club tot op de dag van vandaag gerund door de fans.

Ook in continentaal Europa, waar clubs en supporterstrusts worden verzameld binnen de door de UEFA en de Europese Commissie gesteunde organisatie *SD Europe*, is fanparticipatie aan een steile opmars bezig. In Duitsland en de Scandinavische landen staan ze op dat gebied vaak een decennium voor op de rest van Europa, maar opvallend is ook dat in Italië, de Balkan en Spanje fan-owned clubs als paddenstoelen uit de grond schoten de afgelopen jaren. Met vallen en opstaan wel te verstaan – vele clubs mislukken ook in hun opzet – maar ze doen het toch maar mooi; in vaak veel moeilijker, politiek geladen omstandigheden dan hier in België.

STAMNUMMER

Nee, de relatie tussen onze club met haar democratische waarden en onze eigenste KBVB is er eentje die, helaas, voorlopig erg koeltjes te noemen is. En bij momenten ook heetgebakerd om redenen die ons verstand te boven gaan. Toen de club, die eigenaar is van alle rechten verbonden aan het merk "KSK Beveren" in 2017 haar naam wenste te wijzigen in "Yellow Blue Supporterskring Beveren" werd ze plots teruggefloten door Brussel. Supporterskring zou te veel op Sportkring hebben geleken en bovendien was de term "supporters" niet relevant voor een voetbalclub. Dat laatste is niet alleen een regelrecht gebrek aan respect voor onze waarden, maar bovendien ook juridisch niet relevant, zo oordeelde het

BAS, dat ons in deze zaak de wind in de zeilen gunde.

Een jaar later al mochten we, als toenmalige derde provincialer, opnieuw naar onze hoofdstad. Dit keer in een dossier van nog veel grotere proporties. "*Op 19 mei 2010, exact tien jaar geleden, viel het doek over tweevoudig landskampioen KSK Beveren als profclub*": het is de eerste zin van dit artikel, en de woordkeuze is hierbij van belang. Want in 2010 mocht het doek dan wel gevallen zijn over de fiere profclub die KSK Beveren ooit was, de vereniging bleef bestaan en meer zelfs, ze bleef voetballen. Opgericht in 2009, voetballen de dames van KSK Beveren al meer dan een decennium met dat prachtige stamnummer 2300. En dat zullen ze ook blijven doen, wat er hen ook te wachten staat. En er staat wat te wachten...

IEDERE HELD Z'N SCHURK

In de afgelopen jaren werd het stamnummer immers van schulden gezuiverd en toen in 2018 een gerechtelijk reorganisatieplan succesvol werd afgerond en de club nagenoeg schuldenvrij werd, was de tijd rijp om opnieuw met heren- en jeugd ploegen te gaan spelen. De vzw Eskabee, die achter voetbalclub YB SK Beveren zat, besliste weloverwogen te fusioneren met de vzw KSK Beveren. De weg stond vrij om vanaf het seizoen 2019-2020 aan te treden onder het legendarische stamnummer 2300 met dames, heren en jeugd.

Maar niks was minder waar. Tussen alle mogelijke sjoemelpraktijken, gerechtelijke onderzoeken en media-oorlogen door, vond Waasland-Beveren toch nog enkele *propere handen* vrij om een stokje te steken voor de plannen van KSK Beveren, een lokale club die zés divisies lager speelt en een schuchtere, fragiele poging doet om deze voetbalwereld net dat tikkeltje duurzamer en democratischer te maken. Een project van doorwinterde voetbalfans om hun stukje erfgoed te beschermen en er een toekomst aan te geven. Blijkbaar een risico voor een naar respect op zoek zijnde profclub? Ach, iedere held heeft zijn schurk nodig. Omdat noch de voetbalbond, noch het BAS zich durfden uitspreken over de hele kwestie, werd de zaak doorgestuurd naar de burgerlijke rechtbank. De uitspraak

zal er komen bij het ter perse gaan van deze editie. Van een *cliffhanger* gesproken...

IN GOEDE EN IN KWADE TIJDEN

1 maart 2020. Mijn laatste uitwedstrijd in het pre-Coronatijdperk. Het is bij momenten prachtig om supporter te zijn van KSK Beveren in het provinciale voetbal. Als we ons dagje hebben, komt de sfeer van de grote dagen nog eens boven. Het

uitkwam. De tegenstander van vandaag is fusieclub Eendracht Buggenhout, het huwelijk uit 2013 tussen Eendracht Opstal en Sparta Buggenhout, wiens trouwe aanhang bestaat uit een stel zeventigers die zich toch maar wat afzonderen van die meute luidruchtige Beverenfans. Op één kranige grootmoeder na, die duidelijk niet van plan is haar vaste stek boven de prehistorische spelerstunnel af te geven.

Astridpark hebben we vandaag ingeruild voor de versleten barakken van Eendracht Buggenhout. Maar meer dan een schuiloord met aftandse betonblokken en asbestdaken hebben we ook niet nodig vandaag. Als promovendus zijn we bezig aan een sterk seizoen, meer zelfs, mits een zege vandaag blijven we leider in het periodekampioenschap.

Een zeventigtal Beverse fans is afgezakt naar de Dreef, een heerlijk, door de tand des tijds getekend stadion, met een capaciteit van 3.000 man, waar tussen 2003 en 2009 Eendracht Opstal nog in Bevordering

VEELZIJDIG GEPLUIMD

Het leuke aan ons publiek is dat het gevarieerd is. De vaste waarden zijn er uiteraard vandaag. De grootste en luidste van de bende is Jess, een bonk van een kerel met een ongelooflijk hart voor de club. Tijdens de wedstrijden is hij de roerganger van het supporterslegioen, tijdens de weekdagen gaat hij non-stop op zoek naar commerciële partners en fungeert hij als voorzitter van onze jeugdwerking. Zijn vrouw, drie hoofden kleiner maar even passioneel, laat zich ook vandaag niet onbetuigd: *schwalbes* en show, daar heeft ze

een hekel aan en dat zullen ze geweten hebben. De familie Kluskens is er ook, drie generaties oprechtheid: snoeihard voor onszelf als het fout loopt, en tegelijk het eigen team met hand en tand verdedigend tegen de buitenwereld; altijd en overal aanwezig om de leeuwen aan te moedigen. Sommige van onze vaste waarden komen uit plekken die niet in dezelfde atlas staan als Beveren. De Kempen, Veurne, Heusden, Deinze en zelfs Roosendaal, je kan het je zo gek niet bedenken of er woont wel ergens een Beverenfan, die elke zondag de Vlaamse veldwegen doorkruist om die kleine grootse club te aanschouwen.

Vandaag heb ik zelf voor een deel van dat variërende publiek gezorgd door een bevriende Beerschotfan mee te sleuren naar dit authentieke, rurale schouwspel in een *setting* die uit een boek van Dimitri Verhulst gegrepen lijkt te zijn. We hebben er zin in en vervullen onze vocale plichten. Een kwartier lang monotoon *yellow blue army* uit de kelen laten galmen, daar begrijpt de plaatselijke bomma al lang niks meer van. Maar het schept én symboliseert de onverbreekelijke band tussen supporters, die exact de reden is dat er hier vandaag nog gevoetbald wordt in de kleuren en met het logo van KSK Beveren.

Vlak na rust vallen we met tien, het sein om de weggestuurde speler te vervangen door nog luider gezangen. Dat vindt inmiddels ook de man van de rode kaart zelf, die zich op zijn voetbalschoenen in de tribune, samen met een medespeler-bankzitter, mee achter het team zet. Het wordt 1-1 en de kans op een zege slinkt met de minuut. Tot in de absolute slotfase, wanneer in de perfecte counteraanval oude rot Johan Segers wordt weggestuurd. Een doelpuntenmaker *pur sang* is hij niet, maar zijn poging belandt afgeweken recht het doel in. Hier komt dat gevoel weer van onbeschrijflijke extase. Verliefd ogen van supporters kruisen de mijne, supporters van KSK Beveren, in goede en kwade tijden.

TOT SLOT (MAAR NOOIT GEDAAN...)

Met dit stuk heb ik getracht het verhaal te brengen van een groep mensen, rasechte fans van het eerste uur, die het beu waren de speelbal te zijn van het moderne voetbal met alle uitspattingen, leugens en vervelend kortetermijndenken van dien.

Laatst kreeg ik van een Engelse fan de vraag waarop ik met het meeste fierheid terugdenk. "*Het feit dat we na tien jaar nog steeds bestaan*", repliceerde ik vol overtuiging. De man uit Worcester glimlachte begripvol. "*You guys are a tough breed, stay patient and one day you might be proven right.*" Dit verhaal is inderdaad verre van over.

Dit verhaal is ook verre van objectief, althans: qua *perspectief*. In mijn hoofd hebben we de enige correcte keuze gemaakt. In dat van een ander zijn we waarschijnlijk niets méér dan een stel dromers met een totaal gebrek aan realiteitszin. Maar in het voetbal is er nooit slechts één waarheid. Het is gewoon één grote smeltkroes van waarheden, spelers, pionnen; ieder met eigen meningen en belangen. Ik kan me dan ook moeilijk voorstellen dat wie actief is in de voetbalwereld *a priori* slechte bedoelingen heeft met een club. Macht, geld en succes zorgen echter voor compleet van de pot gerukte keuzes, die onvermijdelijk zullen leiden tot de Apocalyps van de voetbalwereld zoals we die nu kennen.

En ten slotte is dit verhaal ook een spiegel. Want supporters dragen, zonder het te (willen) beseffen, gigantisch bij aan die apocalyptische eindsprint... Weet dat de haaien, die onze moderne voetbalwereld besturen, echt niet wakker liggen van uw ongetwijfeld gefundeerde kritieken op de sociale media, uw sporadisch boegeroep vanop de tribunes of uw in elkaar geknutselde spandoeken met niet mis te verstane boodschappen. Ze liggen niet wakker van 'een' Peter Vandenbempt die af en toe eens sneert naar hun wanbeleid, maar op het einde van dag uit eigenbelang beseft dat "*the show must go on*". Zolang er genoeg visjes zijn die hun vaarwater blijven bezoeken zijn zij tevreden.

Maar in de grote oceaan is er wel degelijk één dier dat de haai kan verslaan; gedreven door verstand, en de ijzeren wil om de familie koste wat kost te beschermen. Laten we dus allemaal wat meer *dolfijn* zijn...

ENDEE

COUNTER

PIELEWUITER (DE ~ (M.), ~S)

Met een *pielewuiter* heb ik qua beharing best veel gemeen. Althans: op de hoofdhuid; en laten we maar meteen niet verder in detail treden. *Piele-wat*, vraagt u? ...-*wuiter*, zeg ik u dan. Waaslands voor regenworm. Het voordeel van een kale knikker is dat er niet veel meer kan mislopen aan de top van mijn scalp. Mijn meest recente, plotse val door ontsteltenis maakt mijn blitse bol er dus niet minder mooi op.

Die val kwam er omdat ik een grof geweten wou schoppen aan de veeleisende voetbalfan en me daarvoor zeer kort verdiepte in *salarissen*. Niet de loonstrookjes van mijn leidinggevenden, dichte vrienden of ex-collega's, maar wel de *paychecks* van overbetaalde voetbalvirtuozen.

Kent u, bijvoorbeeld, Artem Dzyuba? Ik, tot vlak voor mijn achterwaartse tuimelperte, he-le-maal niet. Artem is de kapitein van de Russen, Artem speelt voor Zenit Sint-Petersburg (hallo daar, Google Maps-verslaving) en Artem verdient per uur grofweg 512 euro. *Be like Artem*. Voilà, graag gedaan. Nu weet u ook hoe een achterwaartse, onelegante tuimelperte voelt. Artem wordt letterlijk slapend rijk, want na acht uurtjes slaap is hij een dikke 4.000 euro rijker. Voetbal is het summum van alle aardse sporten en fungeert als een grote *spil*: de draaikolk van sponsorgelden, televisierechten, winstpremies en ticketverkoop is immens. Nu ja, *who's to blame*: wijzelf toch? Want om die mallemlen van dikke flappen te laten draaien, willen de fans natuurlijk de winst van hun favoriete ploeg beleven en dat kan alleen maar als die ploeg lekker diep in de buidel tast in de zoektocht naar topspelers zoals 'een' Artem. Nu ja, *topspeler*. De slimmerds onder ons hadden al uitgerekend dat hij per week pakweg 61.500 euro verdient. Kun je al eens Pico Coppens voor gaan spelen in de Goelags. *Be like Artem*. Voilà, graag gedaan.

Natuurlijk ga ik niet pleiten voor het laten verdwijnen van die wereldse cafésport genaamd 'voetbal', waar zou u anders uw regelmatige portie onzin kunnen lezen in de vorm van een vol ellenlange zinnen gepropte column in het meest ravissante voetbalmagazine van het westelijke halfmond? Ik spreek mezelf dus alweer een grondig pak tegen, met dank aan Artem. Het wordt - hoe had u ook verwacht - afgezaagd, maar here goes: *be like Artem*.

Waarvoor ik dan wel pleit? Ach, in deze *crazy* Coronatijden - hét woord is gevallen vlak voor het laatste fluitsignaal, dames en heren - mag iedereen wel een stevige portie waarheid voorgeschoteld krijgen. Die miljoenenbusiness is niet nodig en kan gerust met één tiende van de totale bedragen. Terwijl andere mensen moeten overleven op water en brood omdat ze er zelfs niet voor gekozen hebben, verdient *onzen* Artem ondertussen een slordige 260.000 euro per maand om in zijn Russische matras te verstoppen. Neen, zijn vrouw heeft geen briefjesfetisj, viezeriken. Trouwens, over water en brood gesproken: wist u dat u door het skippen van één hamburger al evenveel water uitspaart als wanneer u de douchekraan een volledig jaar (!) op tijd dichtzet? De waarheid is droger dan uw gazonnetje.

Eindelijk. Het is me nipt gelukt om tot de pointe over de pielewuiter te geraken. Laat het me simpelweg omschrijven met een net uitgevonden Waaslandse zegswijze: het voetbal is een straatje zonder eind. Net als een pielewuiter. U heeft weer wat bijgeleerd vandaag, maar alstublieft: *don't be like Artem*. En eet een hamburgertje minder. Of misschien zelfs twee, speciaal voor uw dienaar. Geweten geschopt? Voilà, graag gedaan.

**BERLIJN: TWEE STADSDERBY'S
EN EEN HELEBOEL TRADITIECLUBS
IN ÉÉN WEEKEND**

STRIJD OM DE BERLINER KRONE

  FILIP JANSSENS

BERLIJN: TWEE STADSDERBY'S EN EEN HELEBOEL TRADITIECLUBS IN ÉÉN WEEKEND

STRIJD OM DE BERLINER KRONE

Dynamo Berlin, Blau-Weiß Berlin, Viktoria Berlin, Tennis Borussia, Tasmania Berlin, Berlin United, FC Alemannia 1890, Berliner SC... Naast het alom bekende Hertha BSC en het heden cultstatus genietende 1.FC Union Berlin slechts enkele van de vele, véle teams die de huidige Duitse hoofdstad rijk is. En van de meeste daarvan galmt minstens iets in de naam nog na... *Viktoria?* Wortels in de 19e eeuw, mijn beste! *Dynamo?* Voormalige Oost-Duitse trots, opgericht door niemand minder dan de *Stasi* (de geheime dienst van het totalitaire regime destijds). *Blau-Weiß?* Op het scharnier van de meest recente jaren 80-90 nog in de allerhoogste Bundesliga, met niemand minder dan onze René Vandereycken in de rangen!

En hoe verder je naar beneden kijkt, hoe eindelozer het lijstje der *Berliner clubs* lijkt te worden. Van de nationale Bundesliga, over de steeds lokaler wordende Regionalliga en Oberliga... tot en met de geheel eigen *Berliner Landespokal* bekercompetitie! En uit vele clubnamen echoot ook een stukje sociale en demografische geschiedenis van deze historierijke stad: Croatia Berlin, Polonia Berlin, Türkiyemspor Berlin, Berliner FC Preußen...

Berlijn als voetbalstad met Londen vergelijken zou natuurlijk te ver gaan – ook al zijn het de twee grootste steden van Europa. Maar welke andere plek ter wereld blijft naast die Engelse hoofdstad, met diens circa 13 teams in de vier hoogste nationale voetbalreeksen, op voetbalvlak overeind? Feit is dat je in Duitsland goed zit qua top-én *grassroots* voetbal, met tal van *Traditionsvereine* in de hoogste én de laagste regionen – vooral in steden als Hamburg (*Victoria! Altona 93!*), Bremen, en dus overduidelijk ook: de hoofdstad Berlijn. Wij zijn hier, dit weekend, in de allereerste plaats voor de hooglijk geanticipeerde stadsderby, FC Union tegen Hertha BSC;

maar *verdammt* als er niet minstens of zelfs meer dan één wedstrijdje extra in zit! *Daar hebben we die oorlog tenslotte voor gewonnen nietwaar...*

RIJKE HISTORIE

Die *überbrede* voetbalhorizon lijkt op onaangewezen versnippering te duiden, overdaad zelfs, maar het heeft natuurlijk ook heel veel met de nationale – en lokale – voorgeschiedenis te maken. Duitsland als natie is een federaal verbond van redelijk zelfstandige deelstaten – de *Länder* – die elk een heel stukje historische eigenheid torsen. Daarnaast is wat we nu kennen als Duitsland ook gedurende ongeveer 45 jaar een puur gespleten persoonlijkheid geweest, waar beide delen – Oost en West – als parallelle universa volstrekt naast elkaar bestonden zónder elkaar te (kunnen) raken. En met name in Berlijn, het stedelijke hart van dit schisma, was deze tweedeling het meest tastbaar... ook letterlijk.

Reeds in 1897 ontstond het *Verband Berliner Ballspielvereine*; de (eerste) Berlijnse voetbalbond zeg maar. Zes clubs waren lid

bij de oprichting; slechts enkele weken later al sloten nog eens drie clubs zich aan. In november van datzelfde jaar werd reeds het eerste kampioenschap georganiseerd; Britannia Berlin mocht die eerste kroon op het hoofd zetten. Het volgende seizoen werden er al drie kampioenschappen beslecht. En in het seizoen 1900-1901 waren er maar liefst vijf divisies... De bond, alsook de Berlijnse clubs, ontwikkelden zich snel. En wanneer er vanaf 1900 ook nationaal gevoetbald werd, onder de vlag van de toen net opgerichte DFB (Deutscher Fußball-Bund), bewezen vooral de Berlijnse clubs meteen wat ze reeds waard waren.

Nog twee belangrijke scharnierpunten, vervolgens, in de 20ste eeuwse voorgeschiedenis van de hedendaagse Duitse sportverenigingen en, aldus, de Berlijnse voetbalverenigingen waarover hier sprake – en het zal u wellicht niet verbazen als ze allebei “den oorlog” heten. In 1933 beslisten de Nazi’s dat (ook) de sport helemaal op de schop moest, en werden alle tot dan toe bestaande verbonden afgeschafte en als *Gauliga* heropgericht, 16 puur op regio gebaseerde competities. In één moeite door werden ook een heleboel *entartete* (‘ontaarde’) sportverenigingen afgeschafte of van binnenuit uitgehold – wat gepaard ging met het naar de hand zetten (*Volksfähig* maken) van naam, kleuren, logo, spelers en bestuursleden.

En na WO II, dit keer in de handen van de geallieerden, werden Duitse sportclubs opnieuw ontbonden; van alle erfgoed en historie gepluimd, en mochten zich slechts verder door het leven onder de naam van het stadsdeel of gehucht waar ze *de facto* vertoefden. Zo komt het dat een traditieclub als Blau-Weiß Berlin, opgericht in 1890, tijdelijk tussen 1945 en 1950 als SG Mariendorf voetbalde, genoemd naar park en wijk waar de thuiswedstrijden werden gespeeld. Andere clubs hielden dan weer de nieuwe naam aan, verdwenen simpelweg, of gingen samen op in een andere entiteit. Maar hoe het ook zij: feit is dat voor wie van historische accuratesse houdt, de Duitse sportverenigingsgeschiedenis een beetje leest als een abstract schilderij... bij momenten geen touw aan vast te knopen.

KIEZEN IS VERLIEZEN

Maar goed! We zijn hier dus voor het voetbal. En wat niet anders had gekund, met een dergelijke veelheid aan plaatselijke clubs, wordt dan ook meteen bevestigd: ik heb de wedstrijden maar voor het uitkiezen. Op vrijdagavond, nog maar net in de stad aangekomen, laat ik de wedstrijd *BFC Gepriützt e.V.* tegen de *SpVgg BierBombers* in de *7e Knoopsgatliga* maar aan me voorbij gaan. Maar voor daags nadien, op zaterdag, spreekt al meteen de (*OK, OK: bescheiden*) stadsderby Altglienicke tegen Viktoria Berlin me zeer aan; óf het tot de verbeelding sprekende Blau-Weiß natuurlijk, thuis tegen FC Strausberg. 's Avonds is er ook nog de kraker ‘*Eisern*’ Union tegen Hertha... Voor zondag twijfel ik tussen Berliner AK vs. BFC Dynamo; of het treffen *par excellence* in het stadsdeel Hertha natuurlijk: CFC tegen Zehlendorf. Een stadswijkderby!! Dàt is pas *hardcore*. Mocht het ooit tot kleinkinderen komen: als ik die daarover vertellen kan, op lange winteravonden, bij het open haardvuur...

En toch kies ik, uiteindelijk, voor de echo’s uit mijn jeugd. Voor BAK '07 thuis tegen Dynamo, 's zondags. Dynamo, ooit een van de sterkste teams van Oost-Duitsland, spreekt nog steeds tot m'n licht sinistere verbeelding. En op BAK kan ik bovendien Holger Schellschmidt ontmoeten, een vurig supporter van het Berlijnse voetbal. Ook speelt BAK thuis in het Poststadion; een batiment bol van historie – zoals zovele, in Berlijn. En mijn zaterdagmiddag zal me naar Mariendorf leiden, naar het evenzeer zinnenprikkelende Volksparkstadion daar, waar het *hedendaagse Blauw-Wit*, de toorts- & vaandel dragers voor het eens zo roemrijk klinkende Blau-Weiß, in de Oberliga Nordost (het vijfde niveau in Duitsland) hof houden.

...*Unterwegs!*

BLAU-WEISS 90 BERLIN – FC STRAUSBERG (3-0)

Het huidige Blau-Weiß werd in 1992 opgericht, zegge en schrijve één dag na het faillissement van SpVgg Blau-Weiß 1890 Berlin, dat vijf jaar eerder nog in de Bundesliga speelde. In 1986-1987 was Rode Duivel René Vandereycken nog een jaartje hun rangen komen vervoegen, in het

BLOEDEN EN KLAARKOMEN UIT CLUBLIEFDE

Natuurlijk gaan er in de Bundesliga honderden miljoenen euro om. Natuurlijk zijn clubs als Bayern München, BVB Dortmund en dergelijke, multinationale merken. Maar toch ziet vriend en vijand meer en meer in dat Duitsland in vele opzichten een oase voor de échte voetballiefhebber is, temidden van de waanzin die *corporate football* van onze sport op topniveau gemaakt heeft.

Bewust laag gehouden ticketprijzen; moderne stadions die functioneel en comfortabel zijn maar niettemin voldoende karakter hebben om de toeschouwer er zich thuis te laten voelen; inspraak in de besluitvorming van een club, van hoog tot laag, voor de rechtstreekse betrokkenen en énige échte belanghebbenden: de supporters...: dichter bij het terecht zo geroemde 'fan-ownership' in voetbal kom je eenvoudig niet, heden ten dage.

De "50+1"-regel, een voorschrift voor de clubs vanwege de Liga, maakt het onmogelijk om de meerderheid in een club via kapitaalinjecties over te nemen. Men verkiest er dat investeerders een band hebben met de club, de fans en de lokale gemeenschap; en men wil vermijden dat een club zomaar in buitenlandse handen komt en/of op korte termijn verhandeld kan worden. Clubs worden er geleid als een bedrijf, met ruime inspraak van 'de aandeelhouders' – de fans dus. Investeerders kunnen hun zeg doen, maar hebben niet het laatste woord. De clubnaam, de kleuren, ook de plek waar gespeeld wordt zijn schier ongenaakbaar. Bepaalde percentages van het maatschappelijke kapitaal kunnen beursgenoteerd zijn, maar een club kan nooit onder volledige controle van één grootondernemer of verschillende grote kapitaalbrengers vallen.

Zo kent Duitsland een ware hoogconjunctuur inzake voetbal als échte volkssport. De stadions zitten wekelijks voor 99% vól; een ongeziene ratio in Europa. En voor wie 'topvoetbal' maar niks vindt: het land kent ook vele cultclubs... *Traditionsvereine*, maar ook clubs die bewust en volstrekt hun eigen zin doen, wars van wat gebruikelijk is aan de top. Het Hamburgse Sankt Pauli is daar het schoolvoorbeeld van; maar ook een cliché in die context, sinds de wel érg commerciële uitbuiting van hun 'alternativo'-status de laatste jaren. Niettemin geven fans nog steeds hun leven voor dit soort clubs; soms ook op wel heel kleurrijke manieren... Wanneer FC Sankt Pauli, in de gelijknamige wijk waar ook de roemruchte Reeperbahn ligt, begin jaren '90 in zeer hoge financiële nood verkeert, neemt iedereen die de club een warm hart toedraagt het heft in eigen handen. De prostituees uit de buurt dragen allen vrijwillig 20% van hun weekomzet aan de noodlijdende club af, en promoten deze actie met een bordje "Bumsen für Sankt Pauli" aan het venster. En wanneer begin jaren 2000 ook 1.FC Union Berlin in al even slechte papieren geraakt, en het in Duitsland de gewoonte is om bloeddonoren met geld te vergoeden, schuiven de fans in dikke drommen aan om hun bloed te schenken. *Bleed for Union!!*

imposante Olympische stadion van Berlijn (waar Blau-Weiß haar thuiswedstrijden toen speelde, en nu Hertha BSC huis houdt). De nieuwe club beschouwt zichzelf als de, weliswaar officieuze, opvolger van het 'grote' Blau-Weiß van weleer. Er werd helemaal onderaan de voetbalpiramide, in de Kreisklasse C (toen het tiende niveau) gestart. Na twee titels op rij werd de club in 1995 vice kampioen en promoveerde via de eindronde naar de Bezirksliga, waar ook meteen de titel behaald werd. De volgende jaren ging de club in de (Berlijnse) Landesliga spelen en eindigde meestal in de middenmoot, behalve in 2001 toen de club als tweede finishte. 2006 degradeerde Blau-Weiß opnieuw naar de Bezirksliga, en bleek het daar wachten tot 2012-2013, wanneer de club terug kampioen werd en promoveerde naar de Berliner Landesliga. In 2018 stootte Blau-Weiß door naar de Oberliga, het vijfde landsniveau, waar ze dus tot op heden nog altijd spelen.

HEISS AUF BLAU-WEISS

Het Volksparkstadion Mariendorf is een van de grootste en leukste stadions in Berlijn. Gebouwd in 1928, bood het aanvankelijk ruimte voor ongeveer 4.000 toeschouwers. Gaandeweg, tot circa 1935, werd het stadion uitgebouwd tot een capaciteit van ruim 10.000. De huidige tribune werd gebouwd in 1994, en voltooide het stadion in haar huidige vorm. De *gradins* rond de rest van het veld zijn helemaal in onbruik geraakt – zowel Blau-Weiß als de andere thuisclub daar, TSV Mariendorfer, halen ternauwernood genoeg publiek om de zittribune voor "goed halfvol" te kunnen laten doorgaan – en daardoor helemaal overwoekerd. Het geeft een wat trieste, maar zeker ook romantische aanblik; verschillende bezoekers negeren dan ook het sowieso al slechts nonchalant opgespannen plastic verbodslint aan beide uiteinden van de tribune, en beginnen aan hun hoogsteigen, melancholische wandelrondjes...

De sfeer onder de circa 200 toeschouwers is in alle opzichten heerlijk gemoedelijk. Vrolijke kinderen, luidruchtige vrouwen, dronken krakers en ruigharige honden lopen af & aan, en moedigen onafgebroken hun clubje aan. "*Wir sind allen Heiß auf Blau-Weiß!!*" Net het middaguur voorbij; de psychologische deur staat dus wagenwijd

open voor de beste gastronomische voetbalcombi aller tijden: *Bratwurst und Bier...* Mijn rondje in het stadion worden er twee, aangezien het kuieren er zo leuk is en het me tegelijk prima in staat stelt om de wedstrijd letterlijk vanuit alle hoeken en kanten te bekijken.

PAUKENSCHLAG

Het voetbal is knullig bij momenten, maar ook gedisciplineerd, en heel sporadisch echt geïnspireerd. Op rechts, bv., is Shean Mensah een regelmatige beproeving voor de bezoekende tegenstanders. En als reeds na circa 10' middenvelder Maurice Klehr, na een mooie passeeractie in de breedte, dankzij een onhoudbaar gekruist schot met rechts zijn Blau-Weiß op 1-0 zet, lijkt de wedstrijd zelfs in de definitieve plooiën te vallen. Strausberg probeert wel, maar stoot keer op keer op een secuur verdedigende thuisclub. Match op slot, niks meer te beleven tot aan de rust. De tweede helft begint met een dol kwartier, waarin de thuisploeg vooreerst al na 2' op een 2-0 voorsprong komt na een wonderlijke actie van – alweer – Shean Mensah. Vanop rechts naar binnen gesneden; nog ruim buiten het strafschopgebied met zijn linkervoet enig mooi in de verste winkelhaak. "*...ein Paukenschlag!!!*", klinkt het euforisch op de tribune.

En ongeveer 10' later wordt de linkse *winger* Bruce Weber in het strafschopgebied onderuit gehaald. Hij zet de strafschop zelf om, en zijn ploeg op een 3-0 voorsprong. Het laatste half uur zal de thuisclub niets meer weggeven; bij momenten speelt Blau-Weiß, duidelijk bevrijd na enkele mindere prestaties de voorbije weken, zelfs wervelend voetbal. Op de overwinning valt niks af te dingen!

1.FC UNION BERLIN – HERTHA BSC (1-0)

Maar dé klepper van dit weekend, de hoofdschotel van dit gastronomische *Berliner* driegangenu, is natuurlijk 1.FC Union Berlin vs. Hertha BSC vanavond. En ook al is er van nijdige rivaliteit tussen beide clubs juist géén sprake – eerder integendeel (tijdens de Koude Oorlog, bv., noemden beide clubs elkaar "*Freunde hinter Stacheldraht*", vrienden met prikkeldraad

ertussen...): Union tegen Hertha, dat is toch het voormalige 'Oost' vs. het voormalige 'West', arm vs. rijk, volksclub vs. *corporate football*, (metaal-)arbeiders vs. middenklasse, cult club vs. merk, (radicaal) links vs. (liberaal) rechts. En vooral: dat is een wedstrijd die in januari 1990 pas voor het eerst - en dan nog als vriendschappelijke ontmoeting, een viering van de nationale eenmaking in deze destijds bij uitstek zo verdeelde stad - en sindsdien nog maar 2x tweemaal (telkens in de tweede klasse;

Bij het S-Bahn station Köpenick begint het al op het perron; en ook buiten, temidden van dicht opeengepakte fans staan tientallen eenzame zielen met een beschreven stukje bordkarton te zwaaien. "*Suche Tickets*", "*Ein Ticket Bitte!*", en dergelijke. Wie de omgeving van een tot de nok gevuld stadion bij topwedstrijden gewend is, weet dat dit doorgaans geheimtaal is voor: "*Bij mij kan je nog kaartjes kopen hoor...*" - dus uit nieuwsgierigheid pols ik de ene na de andere. Maar niets daarvan, hier; allen die-

seizoenen 2010-'11 en 2012-'13) competitief gespeeld is geworden. Nog nooit speelden deze beide teams een 1.Bundesliga-wedstrijd tegen elkaar; nooit eerder, immers, stond 1.FC Union op dat hoogste niveau. en het was al 42 jaar geleden geleden dat er in de hoogste nationale reeks nog eens een Berliner stadsderby op het programma had gestaan: de traditieclub Tennis Borussia Berlin vs. Hertha BSC, in het seizoen '76-'77... (Beide clubs wonnen toen elk thuis hun derby met 2-0.) Dus mochten we gerust gewagen van een unieke gebeurtenis, begin november jongstleden.

hard Unionfans die te laat achter kaarten zijn aangegaan, stadion in een mum van tijd uitverkocht, prijzen die op de zwarte markt - op Viagogo variëren ze van 300 tot 1.400 euro per ticket - de pan uitswingen. "*Als ik binnen 2 uur geen geluk heb gehad, zoek ik me een plekje in de kroeg op*", vertelt Paulus. "*Maar voorlopig hou ik nog even vol!*" Al leert de blik in zijn ogen me dat hij zélf nog geen cent om zijn eigen kansen geeft. Langs de straten, door het bos, tot aan de poorten van het stadion, zal het beeld hetzelfde blijven: een zee van wanhoop en vertwijfeling.

BERLIN SIEHT ROT

Dik drie uur voor de aftrap is zowat gans Berlijn al naar de wijk Uhlenhorst afgezakt. In dikke drommen staat iedereen bier uit halveliterflessen te drinken; aangeschaft in de tankstationshops, kleine buurtwinkels, of gewoon zelf meegebracht in eivolle supermarktkarretjes, en doorverkocht aan elkaar voor een zacht prijsje... Op de Bahndamm hou ik even halt; hier staan de fans bij de "Union Tanke" nog even – euh, 'bij te tanken'. Prima plek dus, en net op tijd om wat woest naderend geruis uit de verte een plaatsje te geven. De *hooligan firms* van Union komen, allemaal integraal in stemmig zwart uitgedost, onder politiebegeleiding aangemarcheerd. Het perfect synchrone, unisone gehuil, geklap en geblaf laat weinig aan de fantasie over: met minder dan een overwinning wordt vandaag geen genoeg genomen. De *front runners* geloven even een ietsje té diep in de eigen mythe, en gaan enkele gewone Unionfans op de straathoek te lijf – omdat er "zou zijn gefilmd"... De ophef is merkwaardig, aangezien 95% hunner broeders (van zusters in die klik geen spoor...) er gemaskerd bijloopt. En daarenboven: wie met een dergelijk uiterlijk vertoon komt aanbanjeren, er werkelijk alles aan doet om gezien te worden, en daarbij zulk een spektakel van zichzelf maakt, zet zich naar mijn gevoel wel héél erg te kijk als er dan plots aanstoot wordt genomen aan een fotootje of videotje, in deze tijden van selfies, Instagram en smartphone. Maar goed! Het zal wel aan mijn aangeboren allergie en afkeer voor alle vormen van menselijk baltsgedrag liggen...

De rest van de weg naar An Den Alten Försterei, het 22.000 plaatsen tellende stadion dat al 100 jaar, sinds 1920, de thuisbasis is van Union Berlin, wordt door duizenden al slenterend, in de stilaan invallende duisternis vervolgd. De lange tocht doorheen het vrijwel donkere bos wordt vele malen onderbroken om wat oude makkers te begroeten, even af te wateren tegen een boompje, en vervolgens uiteraard meteen weer een biertje te kopen bij wat Pakistaanse venters langs de kant van het pad. Een fotopas voor Catenaccio Magazine zat er dit keer niet in; daarvoor waren de aanvragen te veelvuldig. Maar een plaatsje in de beroemde "Sektor 3", aan de lange zijde van het veld, was ons wél

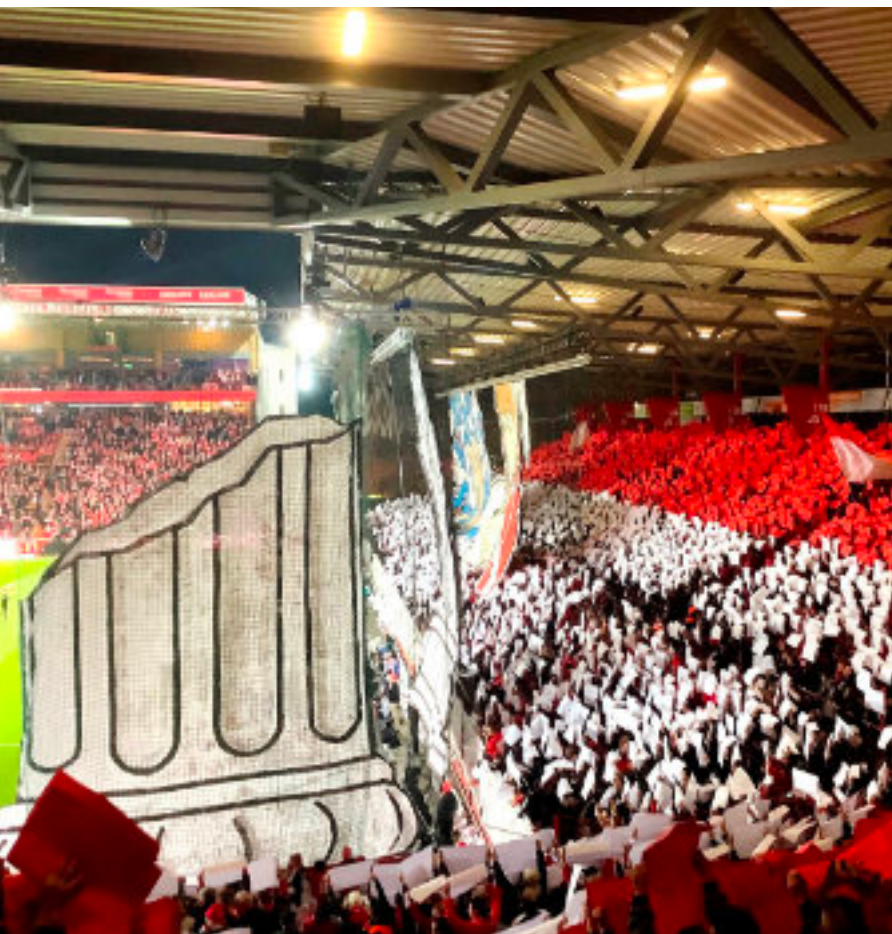
gegund. We zijn net op tijd om de indrukwekkende tifo's achter het doel – met name aan de "Wald Seite", waar de Union Ultra's staan – vlak voor aanvang van de wedstrijd, te aanschouwen. Wonderlijk, toch, hoe die Duitse voetbalgezangen steevast lijken op een kruising tussen Rammstein en Céline Dion!

De thuisploeg mikt op een blitzstart, en zet meteen hoog druk – met onmiddellijk doelgevaar tot gevolg. Vooral de opbouw van achteruit, steevast over de back Neven Subotic en flankspeler Christopher Lenz, maakt indruk. Pas in de laatste vijf minuten van de eerste helft komt Hertha ietwat flauwtjes opzetten... We tekenen 0-0 op bij de rust; en dat is, al bij al, terecht – want heel veel goed voetbal, laat staan doelrijpe kansen, hebben we ondanks alle inzet niet gezien. Al maakt de fantastische sfeer in het stadion natuurlijk alles goed. Het werkelijk onmenselijk volgepropte stadion weet het maar al te goed: "Berlin sieht Rot!!" Voorlopig wint 'Eisern Union' op punten; al koop je daar, halverwege de wedstrijd, natuurlijk niets voor...

RAKETKANON

Meteen na de start van de tweede helft is het goed raak – maar helaas: buiten het veld. De pyro's uit het bezoekersvak belanden op de groene rechthoek; meteen het sein voor de scheidsrechter om al na 5' de spelers terug de kleedkamers in te sturen. De match ligt dik tien minuten stil; en ook als de rook is opgetrokken, en de wedstrijd heraanbevat, weet iedereen: hier gaat het niet bij blijven... Een kwartier voor tijd doet Union een gouden wissel die de match volledig zal doen kantelen: spits Sebastian Polter komt erin voor zijn voornaamgenoot Andersson, en brengt meteen meer punch voorin. En aldus komt hét breekpunt van deze wedstrijd tot stand: ons aller Dedryck Boyata begaat in de 87' een kapitale fout in het strafschoopgebied op links midden Christian Gentner; en na een uitgebreide VAR-controle zet invaller Polter de uiteindelijk toegekende penalty feilloos om. Eisern Union en haar oude Försterei het delirium nabij... Er volgen nog negen bloednerveuze speelminuten, maar Union doet wat niemand écht verwacht had: de derby winnen, en de 3 punten thuishouden.

Meteen het sein voor de Herthafans om zich van hun allerkleinste zijde te tonen. Vuurpijlen worden als heuse raketten het veld op geschoten; gericht op de verbouwde spelers die, doodop en bloedleeg, elkaar in de middencirkel net de hand aan het schudden zijn. Niets noch niemand wordt ontzien: de eigen staf én van de thuisclub, de bank waar de coach nog staat te overleggen met een stafid, het thuisvak vlak ernaast, werkelijk alles wordt onder vuur genomen. Enkele pijlen

bereiken zelfs ei zo na de "Wald Seite" aan de overkant; het signaal voor de Unionhooligans om de maskers op te zetten en over het hek te klimmen... Ik zie thuisdoelman Rafa Gikiewicz, duidelijk van geen kleintje vervaard, werkelijk eigenhandig een veldinvasie tegenhouden.

Ja; het was ons het sfeertje wel, daar in Berlijn. In voetballend opzicht baarde deze derby een eerder slaperige muis; maar als evenement liet het allemaal weinig te wensen over.

BERLINER AK '97 – FC DYNAMO BERLIN (0-2)

De wandeling naar het Poststadion is er eentje zoals je vooral op zondagochtenden zoals deze goed kunt gebruiken. Veel groen, weinig verkeer, onderweg af en toe een koffie. Ontbijten kan, geheel in context, met *wurst*. "*Nein, nichts anders. Gar nicht. Ja, Richtig... Genau. Nur Wurst!*", krijg ik overal te horen, ondanks mijn vriendelijke en bij

momenten zelfs smekende aandringen. In de wijk Moabit, westelijk gelegen in het stadsdistrict Mitte, op-en-top voormalig Oost-Berlijn, stoot ik op het Fritz Schloß Park; het doel van mijn trek. Want een stukje naar boven daar, en vervolgens een weinig terug naar beneden, ligt het multifunctionele sportstadion dat in 1929 gebouwd werd voor de sportclub van de Duitse Reichspost, op de plek van een voormalig militair paradeterrein. Aan de overkant staat een sinistere vrouwengevangenis uit diezelfde periode akelig leeg te wezen... De maximumcapaciteit nu staat op 10.000; maar het Poststadion kon in de dagen van hoogtij, de jaren 30 van vorige eeuw, gemakkelijk 45.000 toeschouwers en méér herbergen. In 1936 werd het Duitse nationale elftal hier nog door Noorwegen in de kwartfinale met 0-2 uit de eigen Olympische Zomerspelen gekegeld. Onder de 55.000 supporters toen: de Groote Leider van destijds, die meteen na affluiten voor zichzelf besloot dat *das Fußballspiel* géén (ahum... komt'ie!) 'Dolfje' naar

zijn hand was – de man heeft immers, zo wil toch de overlevering, nooit nog een voetbalwedstrijd bijgewoond nadien.

Aan de voet van dit art deco pareltje tref ik Holger Schellschmidt en zijn kompanen. Holger staat manhaftig het eigenhandig uitgegeven en verspreide fanblaadje "*Der Athletiker*" uit te delen. Hij is hier, net als ik, voor de thuiswedstrijd van zijn Berliner AK 07 tegen BFC Dynamo Berlin... Een heuse tópper in de Regionalliga Nordost; het vierde voetbalniveau van het land. "*Ja,*

Berlijn telt nog héél veel clubs – en ook nog veel infrastructuur; doorgaans al even oud...”, vertelt Holger me tussen het uitreiken door. “Voor ons is dat ergoed. Zowel de clubs als de stadions. In maar weinig steden heb je zoveel stadions van 10.000 plaatsen of méér binnen handbereik. En gelukkig investeren we ook, om die fabelachtige historische bouwwerken in gebruik te kunnen houden. Dit Poststadion, bijvoorbeeld; enórm veel geschiedenis, en een architectonische parel. Momenteel wordt het slechts door twee clubs gebruikt – AK, en ook SC Union 06 Berlin... Maar de staanplaatsen rond het veld worden volop gerenoveerd; op het einde van dit seizoen wordt de lichtinstallatie opnieuw geïnstalleerd; de ondergrondse tunnel vanuit de kleedkamers naar het speelveld is ook helemaal in haar oude glorie hersteld. En het mooist van al: de prachtige, historische toegangspoort aan de Lehrter Straße, met haar antieke loketten en gietijzeren draaipootjes, wordt volop gerenoveerd! Daar neem ik je strakjes mee naartoe...”

GEHEEL EIGEN KOSMOS

Holger is niet alleen fan van AK. “Zo werkt dat hier niet, in Berlijn. Iedereen hier is bij meerdere clubs betrokken. Zelf ben ik Mitglied, clublid mét zeggenschap in het beleid, bij AK maar ook bij SC, en bij de 1.FC Union zelfs; vele vrienden van me zitten eveneens in tal van clubs tegelijk. Het is, omzeggens, onze geheel eigen kosmos, dat Berlijnse voetbal...” En wat met BFC Dynamo, de tegenstander van vandaag? “Da’s een beetje een geval apart”, monnellacht Holger. “Heel geliefd is deze club nooit geweest; ze werd destijds opgericht door de Stasi, en genoot van oudsher de steun van het regime... Na de val van de muur kende Dynamo dan ook een terugval; maar toch bleef de club overeind. Tegenwoordig kent ze zelfs een heropleving; Dynamo heeft wat cultstatus gekregen, vooral door en voor hen die in het bezoeken van ‘BFC’-matchen een statement zien... die ermee zeggen willen: ‘Ik? Ik ben een beetje anders...’, begrijp je.” En de veelbetekenende blik vanuit Holgers ooghoeken spreekt inderdaad boekdelen.

En quid die traditionele opdeling in politiek ‘links’ en rechts’, die je ook in Berlijnse context al eens hoort gebruikt worden? “Bwah, clichés uit het verleden – heden niet veel méér dan karikaturen. Bij Union Berlin, bijvoorbeeld, zitten evenveel rabiaat linksen als rechtse in de ledenvergadering hoor. En dat beruchte FC Sankt Pauli? Vroeger een vrijplaats voor andersdenkenden, inderdaad – maar nu veelal een merk. Wél hechten sommige clubs wat meer belang aan Prinzipien, bepaalde principes, dan andere

clubs... Bij ‘Eisern Union’ gelden enkele ijzeren vuistregels: je zoekt je eigen ploeg niet af, hoe slécht ze ook bezig zijn; je verlaat het stadion niét, nooit!, vóór affluiten; enzovoort. Dat vind ik wel mooi.”

WIJNROOD BOVEN

Ondertussen is deze voor mij al tweede stadsderby van het weekend begonnen onder een stralende herfstzon en de kritische blikken van een goede 600 toeschouwers. De bezoekers hebben zich

vrij prominent achter het doel geposteed, en provoceren schier onophoudelijk met scheldliederen en oude DDR-vlaggen. Toch lijkt er me, weliswaar helemaal van aan de overkant, ook veel ironie in te zitten... Het zal niet voor dit weekend zijn; maar ooit wil ik Dynamo Berlin wel eens proefondervindelijk ervaren. De kleuren – wijnrood, zwart en wit – zijn prachtig; en zo ook hun Teutoons aandoende logo, én hun thuisstadion – het Jahnstadion, in Prenzlauer Berg; met dik 20.000 plaatsen het derde grootste van Berlijn. (Wie het nog zien wil, moet zich echter haasten: eind 2020, uiterlijk in 2021 gaat het helemaal op de schop, en pas tegen 2023 staat er wat geheel nieuws.) Maar boven alles: dat zou weer eens wat – euh, 'anders'?!... zijn, nietwaar.

De eerste helft is perfect gelijkopgaand en biedt heel wat doelrijpe kansen aan beide zijden. Vooral middenvelder Tolcay Cigerci, uitgeleend door 1.Union, en kapitein Leander Sieman, afkomstig van Hertha BSC, vallen op in positieve zin. De tweede helft is echter volledig voor Dynamo, met als breekpunten vlak na het uur de 0-1 en, meteen daarop, de rode kaart voor thuiswerker Shawn Kauter. Daarna weet AK werkelijk niets meer gaar te bakken, en walst Dynamo met kinderlijk gemak over de tegenstand heen. Het wordt, volledig verdiend, nog 0-2; op het eind mag AK zich gelukkig prijzen dat het daarbij gebleven is.

VOLGENDE HALTE: ALTONA

Meteen na de wedstrijd hangt er een sfeertje van kommer, kwel en tristesse over het Poststadion; pas na lang, lang napraten zijn de ergste mentale nevelen weer enigszins verdwenen. Er worden tientallen braadworsten uitgedeeld die op de grill zijn blijven liggen en sowieso onverkoopbaar zijn geworden omdat niemand behalve wij nog bij het stadion rondhangt; iedereen neemt afscheid van iedereen, en trekt vervolgens naar dezelfde kroeg om elkaar dààr als bij toeval opnieuw tegen te komen... De Berliner is veerkrachtig van aard – én beschikt over een ijzersterk gevoel voor humor; laat daar vooral géén twijfel over bestaan.

"We zijn een arme club", weet Holger. "Merchandising, programmaboekje bij thuiswedstrijden, allemaal afgeschaft wegens

een gebrek aan middelen. Zelfs om onze biertogen te renoveren, toch een voorname bron van inkomsten voor de club, is geen geld... Maar ach, dan nemen wij, de supporters toch het voortouw?! Zo ben ik met een gratis, afgeslankte versie van het clubblad gestart. En binnenkort, we zien wel wanneer, gaan we opnieuw supportersjaals maken." Niettemin frappant: Berliner AK heeft wél maar liefst vijfendertig jeugd ploegen... Het geld dat er is wordt, hoe dan ook, duidelijk in de belangrijkste zaken gestoken. *"Ach, volgende week trekken we naar Hamburg; naar Altona '93!"* verandert Holger plots van onderwerp – en meteen lichten in de ganse kroeg ieders ogen op. *"Een volledige dagtrip. Drie uurtjes treinen heen, wat drinken en eten en weer drinken natuurlijk ter plaatse; wedstrijdje meepikken... en dan weer drie uur met de trein terug. Wie gaat er mee?"* Met spijt in het hart realiseer ik me ter plekke: ik niet...

EPILOOG: BERLIJN VOETBALSTAD

"Wir sind Berlin. Vielfalt ist unsere Stärke." De baseline van BAK 07 zegt het al: Berlijn is, op voetbalgebied, een lappendeken. En er draagt niet 'iemand' de *Berliner Krone*. Hier géén koning, keizer, admiraal... Niet wie toevallig het hoogst in de hoogste divisie staat; en ook niet wie een keertje, op deze of gene zaterdag, al dan niet toevallig een derby wint. Het sociale weefsel van het Berlijnse voetbal is immers zo wijd uit- en met elkaar vergroeid, dat het clubgrenzen en tradities overstijgt. Een zwakte? Jazeker - want wie wordt zo ooit groot?? Maar ook een kracht; ja, inderdaad. Want wie krijgt ooit zoiets klein...

CATENACCIO

TER VERDEDIGING VAN DE VOETBALSPORT

26€

WORD ABONNEE!

Vier lijvige edities,
netjes bij u thuisbezorgd!

**Exclusieve aanbieding - te koop in onze webshop
www.catenaccio-magazine.com**

Catenaccio verdedigt de voetbalsport met de kracht van de pen. Het laat het licht schijnen op de alternatieve kant. De mooie kant. De ruwe kant. De échte kant. Catenaccio is een ode aan het voetbal en een aanklacht tegen al wat het bedreigt.

FILIP JANSSENS

“VOETBALSTAD BERLIJN”

Joris van de Wier, 2019 – Staantribune Media – 320 blz.

BOEKEN TOE

Ook de Nederlandse auteur Joris van de Wier (1978) heeft, onder de vlag van uitgeverij Staantribune, zijn duit in het zakje gedaan om iedereen Berlijn als voetbalbestemming te laten (her-)ontdekken. En we kunnen gerust stellen dat zijn “Voetbalstad Berlijn” (december 2019) een prima leesbare, erg vermakelijke verzameling beschrijvingen en anekdoten, feiten en sentimenten is geworden – waarbij de auteur ons zijn visie op de dingen allerminst onthoudt.

In meer dan 300 bladzijden doorkruist Joris niet alleen de stad, maar ook haar voetbalgeschiedenis – van de wieg van het Duitse voetbal, die wel degelijk in de hoofdstad stond, tot de recente toetreding van 1.FC Union Berlin tot de nationale voetbalelite. Met veel zin voor accuratesse duikt van de Wier de kronieken in, en neemt hij niets zomaar voor ‘waar’ aan doch checkt en dubbelcheckt hij, waar mogelijk, middels getuigenissen uit eerste hand. Hij bezoekt relevante stadswijken, stadions, wedstrijden en supporterscafés, en hij beschrijft dit alles in een kernachtige, zakelijke stijl die bijzonder soepel leest, en tegelijk net voldoende doorspekt wordt met leuke taalfrivoliteiten die het ook tot een aangenaam lezen maken. Enkele zichzelf aanstellende nulliteiten heten bij Joris lekker schamper “een stelletje onderknuppels”; en één wedstrijd is zo slecht dat hij halverwege hardop mijmert

over de onderschatte geneugten van *“accuзуur in de ogen te gieten...”* Kijk, voor zulke zinnen hebben wij een boontje. Zeer zeker!

Joris neemt ons, l etterlijk, mee van ‘West’ naar ‘Oost’ – ietwat voorspelbaar misschien doch tegelijk ook, gezien de moderne geschiedenis van die stad, volkomen logisch – maar ook van de 19e tot de 21ste eeuw, en van de hoogste tot de (werkelijk) allerlaagste liga’s. Zijn conclusie: *“Er zijn weinig Europese hoofdsteden die zulke onsuccesvolle clubs hebben als Berlijn.”* Maar het ontbreken van een echte topclub in de stad wordt ruimschoots gecompenseerd door de vaak bizarre historie van de Berlijnse clubs, zo voeg hij er meteen aan toe. *“Ik kon soms amper geloven wat ik hoorde of las...”*

Vooraf erg sterk is dat van de Wier ons op die tocht ook exact aantoonde hoe de Berlijnse bevolking evolueerde, op die schier 150 jaren voetbalplezier. Want zoals steeds lezen ook in Berlijn de kronieken van het voetbal als een handboek Sociale Geschiedenis... Joris praat met de holocaustoverlevers van Makkabi Berlijn, de punks en krakers die THC Franziskaner opgericht hebben, de Turkse immigrantengemeenschap op Berliner AK, blijft op veilige afstand van de bloedlinke en ten dele neo-nazistische provocateurs van Dynamo, ziet een competitiewedstrijd op het dak van een

shopping center, gaat doodziek kerstliederen zingen in het voetbalbos "Alte Försterei", kijkt wat lacherig toe op het kunstmatige 'project' "Berlin United", maakt klap van de industriële hervormingsplannen van clubvoorzitter-geldschietter Jens Redlich (what's in a name) met traditieclub Tennis Borussia, en haalt subtiel doch ontegensprekelijk de mythe van 1.FC Union onderuit als cult-/punk'-voetbalvereniging.

Toch een kanttekening bij de eindredactie. De chronologie van gebeurtenissen – er bleek best wel wat aan het handje te zijn in het Berlijnse voetbal, net in de periode dat dit boek tot stand kwam; en Joris heeft geprobeerd al schrijvende de vinger aan de pols te houden – wankelt wat, hier en daar. En sommige anekdoten komen, in verschillende contexten en dito hoofdstukken, wel héél erg veel terug (zeg maar gerust: worden quasi eindeloos herhaald.) Net zoals bepaalde woordspelingen en beeldspraken (Joris moet zowat constant met dat flesje accuzuur-oogdruppels op zak rondlopen, aangezien hij werkelijk àlle slechts moeizaam tot ronduit onmogelijk aanschouwbare taferelen met die hier al

eerder geciteerde, overtreffende trap zoekt te compenseren.) En dan zijn er wel degelijk ook nog wat typfouten die de correctiedans blijkbaar ontsprongen hebben...

Best slordig werk dus, van die 'editor-in-chief'... (De colofon leert ons overigens dat het hier om maar liefst drie verschillende lieden is gegaan. Nooit een goed idee!) En dat is niet onbelangrijk; want zo iets kan rechtstreeks, en ook ingrijpend, van invloed zijn op leescomfort én leesplezier – om nog niet te spreken van de algemene indruk die dreigt over te blijven op het eind. Maar we beseffen: boeken als dit zijn in de allereerste plaats een *labour of love*. En als *partners in crime* horen we dergelijke tekortkomingen dan ook met de spreekwoordelijke 'mantel der

liefde' toe te dekken. Tenslotte kan ook werkelijk àlles altijd nog beter, nietwaar... En daarenboven: perfectie is gewoon saai. Dat het boek ook bijzonder abrupt eindigt, meteen na een bezoekje aan Lichtenberg 47 (Regionalliga Ost; 4e niveau) zonder ook maar iets van een slotwoord, laat staan een soort van allesomvattende conclusie, nemen we er dus zonder veel problemen bij.

"Voetbalstad Berlijn" was, is leuk én leerrijk, en zorgt ervoor dat je zin krijgt in Berlijn als bestemming voor je volgende voetbalweekend. En terecht, zo voegen we daar nog graag aan toe!

 SANDER BRAL

VAR

FOREVER CHAPE

*“Drie dagen voor de vlucht droomde ik dat het vliegtuig zou neerstorten, en dat ik het zou overleven.” Zo getuigt één van de weinige nabestaanden van de gecrashte vlucht LaMia 2933 in Luis Ara’s ‘Forever Chape’ (2018). Het klinkt als het scenario van ‘Final Destination’ (2000), maar de gebeurtenis op 28 november 2016 in het Colombiaanse La Unión is jammer genoeg geen middelmatige tienerhorrorfilm. 71 van de 77 inzittenden kwamen om, die dag; het grootste deel daarvan actief als speler of lid van de staf bij de Braziliaanse club *Associação Chapecoense de Futebol* of, kortweg: ‘Chape’.*

Regisseur Ara neemt ruim de tijd om het sprookje uit de doeken te doen dat aan de ramp vooraf gaat. Sympathie opwekken zodat de empathie na de ramp groter is, een klassieke filmtechniek. En sympathie wekken ze wel op, de boys van Chape. Pas in 1973 ging de club van start, en vier jaar later al schopte het team het tot ‘staatskampioen’. Klinkt grootser dan het is blijktbaar, want daarmee verdienden ze pas een plaatsje in Série D (de vierde klasse). Maar *“zonder geld, zonder directie”*, zo benadrukt men in de docu.

Het succesverhaal van Chape zet zich verder – met geanimeerde foto’s uit de oude doos, fancy dronebeelden, en een leuk muziekje er overheen, teneinde het allemaal wat aangenaam bekijkbaar te maken. Je krijgt te zien hoe de club steeds meer aanhang krijgt, en het van Série D naar C, verder naar B en uiteindelijk tot A schopt, de hoogste klasse van het land, waar voetbal niet de

belangrijkste bijzaak maar wel de belangrijkste hoofdzaak ter wereld is. Ook de spelers zelf komen leuk in beeld; hoe ze samen muziek maken en liedjes zingen op de bus richting de volgende wedstrijd bijvoorbeeld. De sfeer in Belgische spelersbussen, zo beelden we ons in, beperkt zich doorgaans tot een bende pubers die in stilte op hun telefoon checken hoeveel likes er zijn bijgekomen op hun laatste Instagrampost...

UNANIEM GOUD

Een beetje zoals bij Zulte-Waregem in 2006 leidt het onverwachte succes van een team dat uit het niets komt ook tot internationaal voetbal. In 2015 bereikt Chape voor het eerste de Copa Sudamericana, vergelijkbaar met de Europa League hier. De strijders sneuvelen in de kwartfinale; maar een jaar later vliegen ze richting Colombia voor het goud. *“Een droom; ongeziene euforie...”* doch van bijzonder korte duur. Het vliegtuig richting de finale stort neer door brandstoftekort.

In ‘Forever Chape’ krijg je een akelig realistische reconstructie van het drama dat zich in de controletoren van het Colombiaanse vliegveld heeft afgespeeld, getuigenissen van de nabestaanden, de emoties van een keeper die niet geselecteerd werd voor de wedstrijd en dus niet op het vliegtuig zat, en een bestuurslid dat het balletoptreden van zijn dochtertje verkoos boven de allereerste internationale finale van zijn club – en aldus, wellicht, zijn eigen leven redde. Verder ook een

overlevende speler die met zijn kunstbeen wel de aftrap mag geven bij een vriendschapmatch tegen FC Barcelona maar verder niet mag meespelen. (Een beetje knullig, toch?) Maar je maakt ook kennis met de oprechte vreugde binnen het Braziliaanse voetbal dat, in tegenstelling tot in Europa, niet (of toch niet louter) om geld draait.

Nog in de docu: een voetbalfederatie die in crisistijden slechts enkele dagen nodig heeft om het goud van een wedstrijd, die

nooit gespeeld werd, aan Chape te overhandigen, mét de unanieme goedkeuring van alle (dus ook rivaliserende) clubs. Misschien kan het Belgische voetbalmilieu daar nog iets van leren... Eén ding is zeker: niet na 'Final Destination' (2000), of die andere topper, 'Snakes on a Plane' (2006), ga je nadien vliegtuigen angstvallig vermijden. Wél na 'Forever Chape'.

KRONIEK VAN EEN
AANGEKONDIGD AFSCHEID

TRIBUNE II

DIRK WILLOCKX

PAUL JONGENELEN

YOU'LL NEVER
MAES ALONE

KRONIEK VAN EEN AANGEKONDIGD AFSCHIED

TRIBUNE II

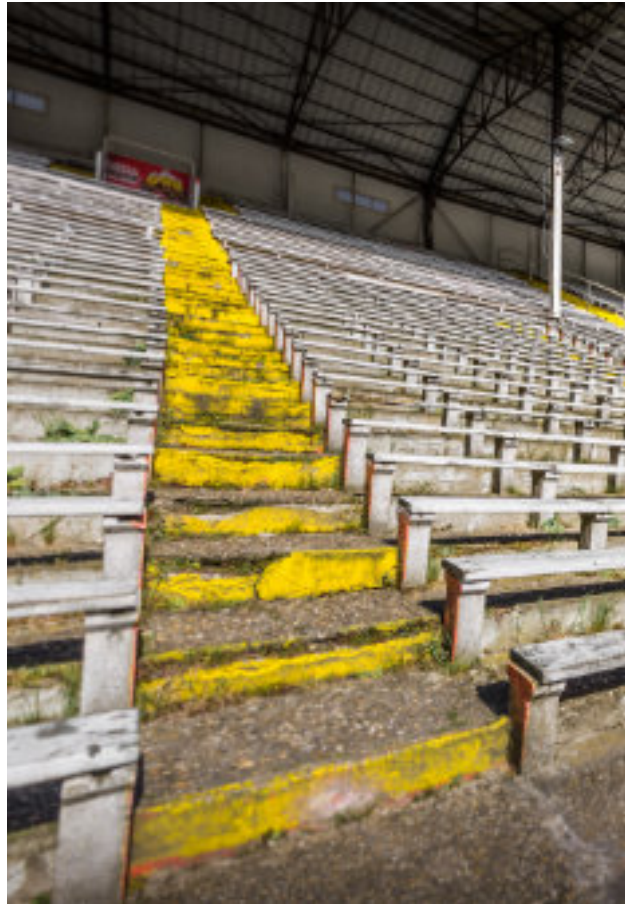
Het seizoen 2019-2020 werd voor alle supporters abrupt beëindigd door de Coronacrisis. En dat is zeker voor supporters van Royal Antwerp FC een pijnlijke zaak, want zij wilden in schoonheid afscheid nemen van de laatste ouderwetse sfeertribune van ons land. Tribune II van het Bosuilstadion wordt gesloten, in afwachting van een nakende sloop. Zonder het te beseffen volgden de Antwerpsupporters op 29 februari 2020 hun laatste wedstrijd vanop tribune II, in een thuiszege tegen Oostende. Een terugblik in woord en beeld op 97 jaar stadionromantiek.

VOOR ER EEN BOSUIL WAS

Na eerdere installaties op het Wilrijcksche plein (1880-1893), in de Transvaalstraat (1893-1895), aan de Velodroom van Zurenborg (1895-1903) en in de Kruisstraat (1903-1908) dacht Antwerp FC aan de Broodstraat (een nu verdwenen straat op ...het Kiel) eindelijk een geschikt terrein gevonden te hebben met een maximumcapaciteit van maar liefst circa 8.000 toeschouwers. Maar eens de Eerste Wereldoorlog voorbij, volstonden ook deze installaties niet meer om aan de stijgende toeschouwersaantallen tegemoet te komen. Voor de zoveelste maal moest het bestuur naar andere en ruimere accommodaties uitkijken...

Werden in de vooroorlogse periode voor de meeste voetbalwedstrijden slechts enkele honderden toeschouwers geteld, na de oorlog verdrongen zich duizenden voetbalenthousiastelingen rond de omheiningen. De Belgische ploeg, die in 1920 olympisch kampioen werd, bleek de kers op de taart: na het olympische tornooi was er zo'n geweldige belangstelling voor voetbal dat vele speelvelden te klein bleken om alle kijklustigen onderdak te bieden. Ook de installaties van de *Great Old* destijds bleken ontoereikend. Er werd dan ook besloten uit te kijken naar grond voor het bouwen van een nieuw stadion.

LUSTHOF

Alfred Verdyck kreeg de opdracht om prospectie te verrichten. Van het oorspronkelijke plan om in de buurt van de Broodstraat een nieuw stadion op te richten moest quasi meteen worden afgezien, aangezien de prijs van de gronden daar veel te hoog lag.

Na enkele maanden had Verdyck echter een plek gevonden in de nabijheid van lusthof "Den Boschuil" in Deurne-Noord. Eenmaal de gronden daar aangekocht, werd niet lang meer gewacht met de aanvang van de – voor die tijd: gigantische – werkzaamheden.

Vooreerst werd er een vijver gegraven van 100 bij 12 meter. Rechts van de vijver kwamen zes tenniscourts en een oefenveld. Links van de vijver: eveneens zes tennisvelden, en een autopark voor 400 wagens. Achter de vijver en voor de hoofdtribune: het monument voor de gesneuvelden. Pas dan werd begonnen met het bouwen van het stadion zelf. In oktober 1922 werd de eerste paal in de grond geslagen. Door het clubbestuur werd alles in het werk gesteld om het nieuwe stadion zo goedkoop mogelijk uit de grond te stampen. Er was zowat 40.000 kubieke meter aarde nodig om de trappen rond het speelveld aan te leggen. Daarvan moest niets van buitenaf worden aangevoerd (vandaar ook de noodzaak om een vijver aan te leggen), wat een serieuze besparing betekende.

Foto archief RAFC | België-Nederland op 16 april 1950. Welgeteld 45.532 toeschouwers op de Bosuil voor België-Nederland (2-0).

DE "KLEINE TRIBUNE"

De hoofdtribune, tribune I, telde oorspronkelijk 7.000 plaatsen en was overdekt – daarom kreeg die de naam van "grote tribune" mee. Aan de overkant van het speelveld verrees tribune II met 6.000 plaatsen. Vandaar dat deze bekend stond als de "kleine tribune". Iets wat in latere jaren, na meerdere uitbreidingen van de capaciteit, een beetje raar overkwam voor buitenstaanders. Verder rond het veld - achter de twee doelen - boden de betonnen trappen plaats aan 25.000 toeschouwers. In het geheel konden dus 38.000 toeschouwers worden geborgen. Onder de zitplaatsen van de kleine tribune en verder onder de staanplaatsen achter de doelen liepen drie tunnels die dienden om het komen en gaan van de toeschouwers te vergemakkelijken en die ook doorgang konden verlenen bij grote manifestaties, aan optochten en stoeten. Van die drie grote doorgangen is er anno 2020 nog maar eentje over, de grote centrale middenboog onder tribune II. Deze boog staat, door haar centrale positie, op zowat alle elftal- en actiefoto's van de afgelopen 97 jaar. Het zal de Antwerpssupporters zwaar vallen om dit visuele referentiepunt te moeten opgeven...

Op 1 november 1923, had de triomfantelijke inhuldiging van het Bosuilstadion plaats in aanwezigheid van de hoogste personaliteiten. Liefst 40.000 toeschouwers, meer dus dan de eigenlijk toegelaten 38.000, waren uit alle hoeken van het land samengestroomd om de interlandwedstrijd België - Engeland bij te wonen.

Foto archief RAFC | 1 november 1923 België - Engeland 2-2 (inhuldigingswedstrijd Bosuil). De oudste foto... De allereerste wedstrijd: de "Griekse constructie" is zelfs nog niet helemaal afgewerkt.

DE KRACHT VAN BETON

De structuur van het Bosuilstadion wordt ondersteund door een majestueus bos van poutrels en beton. De aanblik daarvan is werkelijk typisch voor het Antwerpstadion. En hoewel het de laatste decennia een wat onderkomen aanzicht bood, heeft het haar duurzaamheid toch ruimschoots bewezen.

Maar duurzaam of niet: in de jaren die volgden op de opening werden nog ettelijke verbouwing rondes uitgevoerd. In 1930 krijgt "de kleine" tribune II een eigen dak, ter vervanging van de zgn. "Griekse constructie" achter de doelen en tribune. Zo kwam er een einde aan de toch wel halsbrekende toeren die sommige supporters uithaalden om bovenop de constructie te klauteren.

In 1936 wordt tribune II (en ook de tribunes achter de beide doelen) uitgebreid met een tweede ring, wat de totale capaciteit van het Bosuilstadion op 50.700 plaatsen brengt. En op 20 februari 1954 wordt besloten om wederom vergrotingswerken te laten voeren aan het Bosuilstadion, teneinde tegemoet te komen aan de eisen van de Koninklijke Belgische Voetbalbond met betrekking tot de interlands van de Rode Duivels. Die uitbreidingswerken brachten de uiteindelijke capaciteit officieel op zo'n 60.000 toeschouwers. Het stadionrecord tikt af op 58.012 toeschouwers; meer bepaald voor België-Nederland, op 24 april 1960 (2-1).

Foto archief RAFC | De structuur van het Bosuilstadion wordt ondersteund door een majestueus bos van poutrels en beton, hier in aanbouw.

Foto archief RAFC | Bouwvakkers poseren tijdens de uitbreiding van tribune II in 1936

FOTOGENIEK

Tribune II is fotogeniek vanuit elke hoek... Met haar mooie en minder mooie kantjes. Maar in alle opzichten is ze dé thuishaven geweest voor vele, vele generaties Antwerpfans.

Op het einde van dit seizoen ging de legendarische tribune II sowieso definitief dicht. Doch de laatste thuiswedstrijd kwam door de Covid-19 pandemie onverwacht vroeg. Zonder het te beseffen volgden de Antwerpsupporters op 29 februari 2020 hun laatste wedstrijd vanop tribune II (R Antwerp FC - KV Oostende 3-1).

Er zal binnenkort een volledig nieuwe tribune worden gebouwd, waardoor de supporters hun vertrouwde plaats dus tijdelijk dienen in te ruilen voor een plekje op de nieuwe "tribune IV".

En hoewel de "kleine tribune" van Antwerp FC, zowat de oudste en felste sfeertribune van ons land, haar houdbaarheidsdatum (ruimschoots zelfs) overtroffen heeft, zal ze ongetwijfeld tóch gemist worden – en niet alleen door Antwerpsupporters.

 STEFFEN PEELMANS

BETOVERENDE HEKSENKETEL

We schrijven begin jaren 80. Thuis werd er niet voor Antwerp gesupporterd: vader had nog bij de jeugd van Beerschot gespeeld. Misschien lag het aan de vestigingsplaats van zijn gezin, Deurne-Noord, misschien was het zijn passie voor voetbal *tout court*, feit is dat hij nooit heeft getracht de ziertjes van zijn zonen voor het Kiel te winnen. Alle drie speelden we bij clubs in het Rivierenhof en verslonden we in het weekend zowat alle sportprogramma's die de kijkkast toen voorschotelde.

Terwijl vader autoritair zappend van post naar post navigeerde, staarden drie fris gewassen, nog drogende kinderkapsels naar het overwegend groene scherm. Het spectrum omspande niet alleen het evident obligate Sportweekend en het Nederlandse Studio Sport – we spreken over pre-commerciële televisietijden – maar ook vreemdere vogels als de Sportschau op de Duitse ARD, *La Domenica Sportiva* op de Italiaanse Rai Uno, en alles daartussen. Tijdens het zondagse avondmaal predikte de radio klokvast de provinciale voetbaluitslagen. Om maar te zeggen...

Voor mijn eerst communie had ik een BMX gekregen, het ideale vehikel om de 'bergen' van de Bremweide, ook gekend als "de Groene Zone", te overwinnen; want daarheen zou het avontuur ons leiden. Een avontuur dat we ondernamen met grootse verwachtingen en een klein hartje: de beelden van de televisie in levende lijve te beleven! Een klasgenoot die me in dapperheid overtrof, nam me op sleeptouw. De bestemming boezemde ontzag in: het Bosuilstadion... Een tocht van wel twee kilometer, een heel eind buiten onze vertrouwde wijk. *To boldly go where no klasgenoot had gone before*; dat vereiste onze opperste concentratie, eerst op straat en daarna op en over de hellingen, tussen de boompjes en de struiken door.

Als in een droom raceten we door onze tunnelvisie. Tot met het laatste bosje groen in één ruk de hele sluier van het mysterie opgelicht werd. Daar stonden we, oog in oog met die buitenaards imposante betonnen tempel! Nadat we erin geslaagd waren onze opengevallen monden weer dicht te klappen, legden we onze fietsen neer in de bosjes – toen moesten die nog niet op slot, of dat dachten we toch – en slopen we naar die opengesperde muil, 'dé boog' onder Tribune 2! De tweede speelhelpt was net afgetrapt en niemand leek die twee pagadders een strobreed in de weg te leggen. Mochten we hier nu zomaar binnen? Bang om betrappt te worden hielden we ons schuil in de luwte van de boog. Van daaruit zagen we vol ongeloof de anta- & protagonisten van Sportweekend. Of er toen gescoord of gemist werd, dat herinner ik me niet, maar het weergalmen van het oorverdovende gejoel en gejuich uit duizenden zich schor schreeuwende kelen sneed door merg en been. Dit was van een andere orde dan het gekrijs op de speelplaats! De rit naar huis, een roes. Het idee dat ik ooit mijn hart zou verpanden aan deze even betoverende als imponerende heksenketel was die dag te onwezenlijk om in me op te komen. Net zoals het verdwijnen ervan nu...

PURE LOGOCA

Een logo is een belangrijk deel van de identiteit van een club. En bij America de Cali worstelen ze nu al bijna 40 jaar met dat deel van hun ziel. Los Diablos Rojos ontlenden hun bijnaam aan hun duivels goede speelstijl uit begin jaren 40, met als grote vedette Benjamin Urrea, bijgenaamd 'Garabato' of 'de krabbel'. Toen net na WOII het Colombiaanse voetbal een gigantische professionalisering doorvoerde – het zogenaamde "El Dorado"-tijdperk, dat zo'n lucratieve geldcarrousel op gang bracht dat de FIFA de Colombianen zelfs uit de federatie gooiden – sloot America zich hierbij aan. Garabato was woedend en zou volgens de overlevering de club vervloekt hebben: *"Jullie zullen nooit nog kampioen worden"*, predikte hij om daarna zijn rug te keren naar de club van zijn dromen.

America won effectief niks tot in 1979. In dat jaar werden de plooiën met Garabato glad gestreken door de inmiddels bejaarde Krabbel een document te laten tekenen om zijn vloek op te heffen (we verzinnen het niet) én werd met Gabriel Ochoa Uribe de beste coach uit de Colombiaanse voetbalgeschiedenis aangesteld. Ochoa, katholiek tot in de kist, liet de duivel van het logo halen om terug in de gratie van God te komen. Zo geschiedde: onder de succescoach pakte America maar liefst zeven landstitels. Al deed de Duivel ook zijn duit in het zakje, door zijn voormalige fans driemaal op rij de finale van de Copa Libertadores te doen verliezen. Midden jaren 90 werd de rode duivel opnieuw vanonder het stof gehaald. Bijna letterlijk, want de club kreeg nauwe banden met het Cali-drugskartel. Toen de VS onder meer alle rekeningen van de club bevroor, was de gouden periode over en werd zelfs voor het eerst in meer dan 60 jaar gedegradeerd. En kijk, het nieuwe management kreeg afgelopen jaar een visioen en is zinnens de duivel opnieuw te verketteren. Tot grote onvrede van de fans die zich verzamelden onder de hashtag #eldiablonoSetoca. *Don't touch the devil...*

VOETBALVADER

Neen; een voetbalvader was je niet. Met voetbal had je namelijk niet zoveel. Jij was meer de man van het tennis; en van prestatiesporten zoals fietsen, of hardlopen... Je was er wel in geïnteresseerd; als topic, actualiteit. Je praatte nu eenmaal graag over alles mee. Dus ook over voetbal. Maar daar bleef het bij.

Toch was je nooit te beroerd om een balletje te trappen in de tuin. Of om me naar de trainingen te brengen van eerst de schoolploeg Sint-Jan, en nadien de miniemen van Olympia Wilrijk – het dichtste dat ik ooit gekomen ben bij een spetterende carrière in het veldvoetbal.

En je hebt, wel degelijk, een doorslaggevende rol gespeeld in mijn ontstaan én bestaan als voetbaldier. Toen ik 5 was, bij benadering, had ik nog geen favoriete club (of eerder: elke minuut een andere, zoals dat op die leeftijd gaat...), maar al wél een favoriete kleur. Door de gesloten deur van het toilet heen, waarop je zat op dat moment, naar goede gewoonte de krant te lezen, terwijl de natuur rustig haar werk deed, vroeg ik je: *"Papa, wie speelt daar eigenlijk in?"* Hoewel in voetbalkringen een wat zeldzaam coloriet, had je tóch verschillende mogelijkheden – zelfs binnen België. Ietwat verstrooid hoorde ik je antwoorden. En dat werd mijn club. Nu al meer dan 45 jaar; tot op de dag van vandaag.

En in die kleuren vond je me, al luttele jaartjes later maar nog steeds een ukkie; languit op mijn bed, rotsvast in slaap, door euforie én vermoeidheid overmand, na het beluisteren van de eeuwige Jan Wauters op de radio, die alweer een thuisoverwinning van 'mijn' club bezongen had. Met zo een dikke wollen, tweekleurige muts op het hoofd en dito sjaal rond mijn nek. Jouw gekke zoontje. Snurkend van die vestimentaire hitte. Je haalde er mijn moeder bij, en samen keken jullie enkele minuten naar dit blijkbaar o zo ontroerende stilleventje.

En tot het spreekwoordelijke gisteren ben je me ermee blijven uitlachen, met die anekdote. Daar ben ik tenminste van verlost nu.

En natuurlijk was jij erbij toen ik – eindelijk, eindelijk!! – mijn eerste thuiswedstrijd kon bijwonen. De geuren van hout, sigaren en zuurkool staan nog steeds aan de binnenkant van mijn achterhoofdse schedel als in marmer gegrift. En enkele seizoenen later – ik was voor mijn ouders nog steeds *"veel te jong!"* om alleen, met vriendjes naar het voetbal te gaan – kon mijn club thuis, op de laatste speeldag, tegen de rechtstreekse concurrent maar liefst, mits minstens een gelijkspel de titel in tweede klasse en dus promotie naar eerste veiligstellen. Ik herinner me een volkstoeloop van tienduizenden, een overrompeling van jewelste, een volslagen uitverkocht stadion, met supporters tot in de lichtpalen en op de tribunedaken. En wij, net als werkelijk honderden anderen, zónder kaartjes, in de straten rond die voetbaltempel, de klanken van de aftrap - dat scherpe gesnerp van het scheidsrechtersfluitje, en vervolgens het woeste gebrul der toeschouwers - met weemoed en spijt aanhorend. Tot we onverrichter zake huiswaarts dachten te keren, en opnieuw voorbij de hoofdingang kwamen. Waar enkele tientallen teleurgestelde fans steeds onrustiger bleken te worden – dat had je goéd gezien, vaderlief... – en de smeedijzeren poort daar, samen met die ene suppoost ocharme, duidelijk op instorten stond. Je greep m'n hand, siste me *"Volg mij!"* toe, en in één beweging werd ik mee naar binnen gesleurd. In een uithoek van de hoofdtribune zagen we de rest van de wedstrijd; niemand die daar nog een stokje voor steken kon. We *verloren*, die dag. Maar wat goed, ook toen al, dat ik je 'gevolgd' ben.

En dan waren er natuurlijk nog de interlands. Duitsland-België. Vooral die ronduit absurde 26-11 herinner ik me nog levendig... In die weidse tuin van dat mooie, grote Gästhaus ergens in de Duitse Süd-Eifel, waar we elke zomervakantie met ons gezin doorbrachten. Twee vaders met ieder hun zoontje. Elk duo de eer van het thuisland verdedigend. De match van mijn leven. Nadien wilden die twee Duitsers nooit meer tegen ons spelen, meen ik me te herinneren.

En heden – of, correcter: tot voor kort –, zo vele periodes in het leven later, wanneer ik nog altijd naar die club ga, tegenwoordig met mijn broertje erbij, en diens zoon: mijn neefje, één van jouw drie kleinkinderen, je enige kleinzoon (wij alle drie clubabonnee; zoals het hoort, jazeker...) kwam jij, ondertussen genietend van je pensioen en verblindend witgrijs van pluimage geworden, er af en toe bijzitten. Op de tribune. Gewoon, voor de gezelligheid. Voor de sfeer, het gezelschap, de praatjes tussendoor, de biertjes tezamen. En je kende er nog altijd niks van – maar och, wat scheelde dat.

Ik zou er een lief ding voor overhebben mocht je er op de volgende thuiswedstrijd weer bij kunnen zijn. Dat gaat nu nooit meer lukken pa. Maar ach, weet je?! Het was leuk, samen.

Van harte –
Filip.

DUIZENDEN KILOMETERS DOOR HET
LAND VAN MESSI EN MARADONA:
EEN REISVERSLAG

VOETBALWALHALLA ARGENTINA

  MARIJN SILLIS

DUIZENDEN KILOMETERS DOOR HET LAND VAN MESSI EN MARADONA: EEN REISVERSLAG

VOETBALWALHALLA ARGENTINA

Voetbal is religie. Als er één land is waar die woorden écht kloppen, dan wel Argentinië. Van begin november tot half maart reisde ik duizenden kilometers doorheen Maradona-land. Het werd geen voetbalreis, maar wel een reis vol voetbal...

Begin november, 2019. Na ruim twee maanden in Nieuw-Zeeland verbleven te hebben, kom ik aan in Buenos Aires. Met een verschrikkelijke jetlag – er ligt zestien uur tijdsverschil tussen beide plekken... en ik heb maar vijf dagen om te recupereren, voor mijn volgende vlucht richting Patagonië. Omdat m'n reis meerdere maanden beslaat, heb ik ze niet heel erg in detail voorbereid. En tot mijn schade en schande moet ik toegeven dat ik het belangrijkste aspect uit het oog verloren ben: voetbal! Na drie maanden zonder het spelletje – Nieuw-Zeeland is een geweldig land, behalve voor voetbalfreaks – begin ik afkickverschijnselen te krijgen. En laat Buenos Aires nu net een voetbalwalhalla zijn...

Een week voor mijn aankomst stuur ik vanuit Nieuw-Zeeland een berichtje naar de gastvrouw van mijn B&B, of ze toevallig geen voetbaltickets kan scoren. Omdat ik er niet veel van verwacht, noem ik alleen de kleinere clubs die thuis zullen spelen: Argentinos Juniors en Velez Sarsfield. Tot mijn vreugde antwoordt ze vrij snel dat ze zulke dingen kan regelen.

Na een paar dagen radiostilte belt ze me in de nacht voor mijn vlucht uit mijn bed. Of ik... naar Boca Juniors wil? Ja! Jaaaa! De tickets kosten 150 dollar (zie kaderstuk), maar mijn slaapkop twijfelt geen moment.

Later zal de vrouw toegeven dat het toch minder evident was dan ze dacht. *"Ik ging dertig jaar geleden vaak naar Boca Juniors, maar er is de laatste jaren precies toch een en ander veranderd."* Het zal me worst wezen. Volslagen onvoorbereid, en tóch de hoofdvogel afschieten... dan ben je een *lucky bastard*.

BUENOS AIRES

Wanneer dé dag aanbreekt, ben ik eerlijk gezegd... een beetje zenuwachtig. Hoe lang is dat niet geleden, voor een voetbalmatch? Maar ik mag naar Boca Juniors! Het is zondagochtend 9u30 wanneer ik opgepikt word door mijn fixer. De dame had 10u voorgesteld, maar omdat de match al om 11u is (jawel, 11u, zoals bij onze U15's), leek me dat wat aan de late kant. Zij vond mij een beetje zenuwachtig en ik begreep later waarom: waar je op een werkdag van verkeerslicht naar kruispunt hobbelt in Buenos Aires, toer je er 's zondags vlotjes rond.

In geen tijd sta ik dus op een paar straten van het Estadio Alberto J. Armando, waar de grote toeloop nog moet beginnen. Zelfs zo kort voor de match is alles hier nog *à l'aise*. Mijn fixer overhandigt me aan een jonge supporter die me richting ingang troont. Hij geeft me een plastieken socio-kaart, die ik vlak voor de tribune moet inscannen. We

passeren een viertal controleposten, waarbij ik zacht gefouilleerd word. Ergens halfweg worden identiteitskaarten gevraagd, die amper bekeken worden.

De jongen brengt me langs vele hoge trappen naar een zitje in Blok K, op de bovenste ring. De tribune is zo steil dat ik amper kan zien wat er zich lager bevindt. Ik heb een geweldig zicht op een deel van de stad, hoor het bekende orkest van Boca onder me en kijk recht op de harde kern op die drie indrukwekkende ringen van staanplaatsen.

CHOCOLADEDDOOS

Het stadion, in die geweldige wijk met prachtige graffiti, loopt pas laat vol. Zo'n tien minuten voor aanvang hoor ik voor het eerst de ware potentie van dit geel-blauwe colosseum. 49.000 zingende stemmen zijn sowieso luid, maar de decibels worden nog versterkt door de D-vorm van *La Bombonera*, de chocoladedoos. Wanneer de spelers het veld opkomen, gaat het helemaal loos. Door het gekraak in je oren weet je: *hell yeah*, ik zit op Boca.

Na de eerste indrukwekkende gezangen valt de sfeer wat stil. Komt het door de niet zo sexy tegenstander, Arsenal de Sarandí? Door het vroege aanvangsuur? Of omdat Boca nog maar net de halve finale van de Copa Libertadores verloren heeft tegen River Plate? Zoals onze gids zegt: *"Twee keer onderuit gaan tegen River (een seizoen eerder verloor Boca ook al de finale tegen de grote rivaal), dat kunnen ze zich hier eigenlijk niet permitteren."*

De sfeer is anders dan ik gewend ben. Hier geen korte kreten uit de spionkop, geïnspireerd door de acties op het veld. Wel lange, melodische liefdesliederen, die door een onzichtbare, eentonige stem lijken op te rijzen en door alle tribunes gedragen worden. Want in *La Bombonera* zingt iedereen mee. De woorden die het vaakst terugkomen: mijn leven, mijn passie, mijn liefde. Vandaag gaan de liedjes soms boven een gezonde geluidsgrens. De rest van de wedstrijd hoor ik ze vooral als een zachte, continue achtergrondmuziek.

PURA PASSIÓN

Op het veld geeft tegenstander Arsenal de

Sarandí een makke indruk en dan helpt de afwezigheid van uitsupporters niet. Sinds een zoveelste dode bij rellen in 2013 (volgens *The Guardian* vielen er het voorbije decennium meer dan 90 doden), werden uitsupporters verboden in de Argentijnse stadions. Ondertussen mag het op vele plaatsen weer wel, maar voor de Grote Vijf van Buenos Aires (Boca, River, Independiente, San Lorenzo en Racing Club) blijft het een *no-go*. In *La Bombonera* is het dus elf tegen allen en dat geeft een aparte sfeer, die voor mij enigszins oneerlijk aanvoelt.

Van enige agressiviteit merk ik echter niks, de vele online verhaaltjes – niet alleen over hooliganisme, maar ook over vijandigheid tegenover buitenstaanders – ten spijt. Ik kan natuurlijk niets zeggen over de topaffiches, maar met een beetje gezond (voetbal-)verstand kan je een match tussen Boca Juniors en, bijvoorbeeld, Sarandí rustig bijwonen. Tussen vrouwen en kinderen. Beter zo natuurlijk dan dat je als blonde, niet-Spaanstalige toerist van de tribune gesmeten wordt.

Boca maakt zijn tegenstander af: 5-1. Dankzij twee mooie, late goals mag ik nog eens getuige zijn van de sfeer waar *La Bombonera* zo bekend om is. De decibels gaan de hoogte in, aan alles hoor en zie je wat voor een voetbalparadijs (of -hel) het hier kan zijn. Want zelfs als *La Bombonera* eerder rustig blijft, voel je als voetbalromanticus dat die ene banner van de harde kern niet gelogen is: Boca is pura pasión.

Na afloop volgt er nog een toetje: mijn fixer brengt me naar het stadion van haar favoriete club, Huracán. Ze moet even aandringen bij de jongen aan de poort, maar uiteindelijk mag ik toch binnen. Het stadion is genieten. De toren, de kuipstoeltjes, de rottende gradins. Mijn tussenstop in Buenos Aires is veel te kort – de metropool puilt uit van de cultploegen en heerlijke stadions. Maar ik heb er toch van genoten. Op naar Patagonië.

PATAGONIË

In *deep down* Patagonië, het rurale hart van het land, moet Koning Voetbal aan macht inboeten. Hier is de onmetelijke natuur baas. En toch, zelfs hier, op meer dan 2.000

kilometer van de hoofdstad, bots je onafgebroken op truitjes, vlaggen of tattoo's van Boca Juniors en River Plate. Het voelt wat gek aan. Alsof die twee clubs gewoon té groot zijn. Het zou hetzelfde zijn alsof iedereen in mijn hometown Mechelen zou moeten kiezen tussen Barcelona of Real Madrid. En die keuze ook fanatiek tentoon zou spreiden. Ik mag er niet aan denken.

In een lege hostel in het kleine dorp Los Antiguos, letterlijk op de grens met Chili, hoor ik de gastheer plots brullen. Het is blijkbaar de finale van de Copa

voegt hij daar bijna meteen aan toe: *"Eigenlijk maakt het niet veel uit. Dat we het jaar ervoor de finale wonnen tegen Boca... Daar teren we vandaag nog op. In die finale hebben we ze definitief doodgeknepen. Boca is dead."*

JE CLUB IS ÓÓK FAMILIE

In Argentinië heeft iedereen – mannen, vrouwen, kinderen – zijn of haar club. Maar dan ook letterlijk: iedereen. In Buenos Aires heb ik voor tien euro een retro-truitje van Boca Juniors gekocht en dat zal me heel de

Libertadores, merk ik nu pas, en de man is... supporter van River Plate. Ik zet me meteen mee achter de televisie en zie hoe de rood-witten de finale in het geile Monumentalstadion in Lima verliezen. In de allerlaatste minuten gaat het plots van 0-1 naar... 2-1. Wat een drama! Mijn hoteleigenaar schreeuwt weer. Maar nu op een andere toonhoogte. Ik heb niks met River, maar als voetbalfan voel ik zijn pijn.

Een paar weken later zal ik het nog over die match hebben met een trouwe River-supporter die ik op een toeristisch toertje ontmoet. "Ja, het deed pijn. Uiteraard." Maar,

trip achtervolgen. Ik trek het zonder er bij na te denken aan als een van mijn vaste t-shirts, maar word er steeds op aangesproken. Elke. Keer. Opnieuw. Mensen steken hun duim op, roepen "Vamos Boca!" of op een iets andere toon "Riveeeeer!", beginnen in het Spaans tegen me te ratelen. Zelfs in Patagonië. In een kleine B&B in San Martin de Los Andes gilt de gastvrouw als ze me de trap ziet afkomen – "No, no, no!" En in Bariloche zorg ik voor een grappige gezinsdiscussie.

De vrouw des huizes is fan van Boca, haar wederhelft is een trouwe supporter van

Rosario Central. Naast mijn kamerdeur hangt een vaandel van de gewonnen bekerfinale in 2018. Nano, zoals de man heet, volgde zijn liefde van Rosario naar Bariloche – zo'n 1500 kilometer verderop. *"Maar ik ga nog regelmatig richting mijn familie in mijn geboortestad. En uiteraard ga ik dan ook naar mijn club. Dat is óók familie."*

Hij vraagt me naar mijn favoriete team. Ik heb mijn Spaans-met-veel-haar geleerd op een simpele app. Probeer dan maar eens uit te leggen dat je clubje gedegradeerd is, daarna beschuldigd is van matchfixing, in datzelfde jaar kampioen speelt en de beker wint, veroordeeld wordt voor omkoping en toch in eerste klasse mag spelen. Ik toon hem dan maar filmpjes van *Malinwa*, hij laat me beelden zien van Rosario. In mijn filmpje zorgen geel-rode fans voor een redelijke sfeer op de Heizel, op zijn beelden steken blauw-gele gekken onder hals kabaal een half stadion in de fik. Met een sjaal van Rosario Central in mijn trekruzak reis ik verder.

MENDOZA

Via enkele minder bekende maar mooie plekjes bussen we langs de Ruta 40 van Patagonië naar Mendoza. In de binnenstad daar huizen zo'n 115.000 inwoners; in de stedelijke regio errond gaat het bewonersaantal over het miljoen (althans volgens Wikipedia). En opvallend: eigenlijk is hier geen grote voetbalploeg te bespeuren. Hoewel Argentinië een gigantisch land is, komen alle clubs met faam uit de hoofdstad.

Maar goed, Mendoza geeft me de kans om te doen wat ik graag doe op vakantie: gewoon eens naar een leeg voetbalstadion wandelen. In het Parque General San Martin (sowieso op alle toeristische lijstjes in Mendoza) liggen er twee: Estadio Malvinas Argentinas en J. Bautista Gargantini.

In het schattige Estadio Bautista Gargantini – de thuishaven van Independiente Rivadavia – wandel ik zo het veld op. Door de vele staanplaatsen kan er 24.000 man

binnen, veel meer dan je op het eerste zicht zou denken. Het is een complex waar je als voetbalfan gelukkig van wordt, gewoon door ernaar te kijken.

Het veel grotere Estadio Malvinas Argentinas werd dan weer gebouwd voor het WK '78. Het stadion biedt vaak plaats voor de Argentijnse Supercupfinale (zodat al die Boca- en Riverfans hun club ook eens écht aan het werk kunnen zien buiten Buenos Aires) en zou ook gebuikt worden voor de Copa America 2020. Het is een kleurrijke, ovale bak, die je als toerist op

vaste uren kan bezoeken. Anders geraak je er niet binnen, tenzij... je er, zoals ik, onvoorbereid aankomt en net zo lang zielig naar de security blijft kijken totdat je er toch tot aan de tribunes mag.

Let trouwens ook op de naam: Malvinas. Waar je ook komt in Argentinië, aan de kleinste grensovergangen of in onbeduidende dorpen: overal zijn er verwijzingen naar de eilandengroep. Tip één voor toekomstige Argentiniëgangers: zeg nooit Falklands, maar altijd Malvinas.

SALTA

Na weken van reizen arriveer ik in het noorden van Argentinië. Het is alweer drie maanden geleden dat ik nog eens live een wedstrijd heb gezien. In Salta kan dat gelukkig opnieuw. In de stad, met zo'n 600.000 inwoners, zijn er drie redelijke ploegen: Central Norte, Juventud Antoniana en Gimnasia y Tiro. De clubs spelen op een niveau vergelijkbaar met onze Eerste en Tweede Amateur. Ze stellen niks voor in vergelijking met de ploegen uit Buenos Aires, maar voor een voetbalromanticus als ik is dat toch genieten.

Voor ik naar de wedstrijd van Central Norte trek (zelfs tijdens matches bots je daar trouwens nog op mensen met merchandising van Boca of River – grrrr), bezoek ik het stadion van Gimnasia y Tiro. De club speelt pal in het stadscentrum, in zo'n heerlijk oud stadion, grijsbruin van het betonrot en met een zalige naam: EL Gigante del Norte. Vanop de straat zie je de oude muren met graffiti, rond de tribunes liggen de tennisvelden en het oude zwembad van de club. En natuurlijk de barbecues met het logo van GyT, want ook asado (vlees braden) is in Argentinië een nationale sport.

De hoofdtribune is een geweldig old school exemplaar, met verroeste ijzeren zitjes, in twee aparte verdiepingen. Het veld is, zoals je wel vaker ziet in Argentinië, een kooi waar de beesten schijnbaar buiten moeten blijven, met hoge hekken en prikkeldraad. Bij GyT vind je achter al dat ijzerwerk drie basale maar opwindende staantribunes.

OP Z'N ARGENTIJS

Om 22u 's avonds (een groot contrast met die Boca-wedstrijd om 11u 's ochtends) is het tijd voor de wedstrijd Central Norte–Güemes. Aan de zuidelijke rand van de stad werd in 2001 een nieuw stadion voor 20.400 toeschouwers neergezet: Estadio Padre Martarena. De prijs van het ticketje (waar na de controle tot mijn spijt niks van overblijft): 6 euro. Het aantal toeschouwers: zo'n 5.000 man.

Het stadion zelf is niet heel speciaal, al krijgen de lichtmasten een eervolle vermelding. De sfeer is dan weer helemaal

op z'n Argentijns. Met zware trommels en trompetten waggelen de sfeermakers vanaf vijf minuten voor tot tien minuten na het eerste fluitsignaal het stadion binnen. Waarna ze tot de laatste minuut blijven springen, zingen en jengelen.

Als je op de hoofdtribune zit, zoals ik, met zowel links als rechts een sfeertribune die elk zijn eigen repertoire heeft, wordt het soms een kakafonie. Maar gezelliger dan menig Belgisch eersteklasser is het wel. Al is het soms twijfelen tussen trance en verveling, wanneer die ene song zich twintig minuten lang herhaalt.

TOERISTENBAKKES

Nog meer genieten: de randanimatie. Van een oude man die door de tribune schuifelt, z'n schouders met nootjes en lekstokken behangen, word ik vrolijk. Idem van straathondjes die ongedwongen rond de tribune trippelen en van een cafetaria – met gestoffeerde stoeltjes – waar je een volledige pizza of dubbele koffie kan bestellen.

Blijft er een klassieke Argentijnse voetbalvraag over: is dat allemaal wel veilig? Wel, net zoals bij Boca Juniors voelde ik me geen enkele seconde niet op m'n gemak. Zo zaten rond me opvallend veel jonge kinderen (yep, zo laat op de avond... Argentijnen zijn nachtmensen). Maar rond de twee sfeertribunes stond wel een legertje agenten, in gevechtssuitrusting en op paarden, zoals je dat bij ons alleen bij een risicomatch zou zien.

Halfweg probeerde ik van plek te veranderen, omdat de sfeervakken achter de goal me nu eenmaal gezelliger leken dan de hoofdtribune. Aan het kleine poortje tussen de tribunes vroeg ik een agente braaf en naïef of ik toevallig niet van vak mocht wisselen. Ze keek met een grimas naar de tribune en vervolgens naar mij en zei toen iets als: "*Daar staan de...*" Er volgde een woord dat ik niet verstond en vervolgens "*peligroso*": gevaarlijk. Dat leek me oprecht overdreven, dus herhaalde ik dat woord zo luchtig mogelijk, met een vraagteken er achteraan. Haar blik zei vervolgens iets dat ik als volgt zou vertalen: echt gevaarlijk is het niet, maar ik zou er met jouw toeristenbakkes ook niet gewoon gaan tussen staan...

VRACHTWAGEN HUISWAARTS

Of ze geen zin had om me door te laten of al dan niet terecht bezorgd was, weet ik niet, maar de agente bleef in de weg staan. Ik had dus geen andere keuze dan de eerder saaie 0-0 vanop de hoofdtribune uit te zitten. Al moest het mooiste voetbalmoment toen nog komen.

Want toen ik dacht dat ik alles gezien had, botste ik na de match – middernacht ondertussen – op die trommelende, zwart-witte harde kern. In tegenstelling tot mij moesten ze geen taxi zoeken. Nope, er stonden twee oude vrachtwagens met open laadbak klaar om de jongens met hun vlaggen en lawaai opnieuw richting stad te rijden. Voor mij leek het op een transporttafeel uit de Tweede Wereldoorlog, maar hier was het duidelijk *business as usual*.

Terwijl ik de vrachtwagens – omsingeld door blauwe lichtjes – de duisternis zag inrijden, stapte ik in een taxi waarvan de chauffeur toevallig ook fan bleek van Central Norte. Op mijn standaard voetbalvraag – “*Maradona of Messi?*” – koos hij zoals iedereen voor die eerste, waarna hij me veilig en vrolijk opnieuw achterliet in het stadscentrum van Salta.

NOORDELIJKE BERGEN

Begin maart. Boca Juniors heeft net kampioen gespeeld. River speelt op de laatste twee speeldagen belangrijke punten kwijt, en Boca springt op de valreep over de eeuwige rivaal. Ik zit in een afgelegen bergdorp in een leeg restaurant en krijgt felicitaties van de ober. Huh? Tuurlijk, ik heb mijn Boca-shirt weer aan. Dat had ik moeten weten, want diezelfde dag nog ben ik staande gehouden tijdens een bergwandeling... De man die ik kruis, laat graag zijn Boca-tattoo op zijn been zien. Campéon!

In de noordelijke bergen, niet ver van de grens met Bolivia, wordt de Argentijnse voetballiefde naar mijn aanvoelen nog net iets mooier. Ik zit in het kleine bergdorp Iruya, dat alleen bereikbaar is door enkele uren over smalle wegen te kronkelen. Buiten het regenseizoen welteverstaan, want als het te hard regent, is dit dorp afgesloten van de rest van de wereld. En ja,

zelfs hier ligt een voetbalveld, dat van Club Iruya Deportivo. Héérlijk! Al wordt het nog mooier...

Twee dagen later trek ik te voet naar het volgende dorpje, waar zo'n tachtig families lekker geïsoleerd wonen. En daar bots ik op alweer een voetbalveldje. In San Isidro is er een straat met huizen, een kerkje, een begraafplaats... en een voetbalveld. Dit is het echte Argentinië. En een van de fijnste pleintjes die ik ooit gezien heb.

CORONA

Neen, geen Argentijnse plek. Maar je weet ongetwijfeld waarover ik het heb. Na Nieuw-Zeeland, Chili en Argentinië is mijn wereldreis eigenlijk nog niet ten einde, maar Covid-19 beslist daar anders over. Niet lang nadat ik genoten heb van de voetbalvelden in de noordelijke bergen, gaat de wereld in snel tempo op slot. Zo ook Argentinië. Ze spelen hier nog enkele matches achter gesloten deuren, maar uiteindelijk onttroont het virus zelfs de koning – en dat wil écht wel iets zeggen.

In het kleine dorpje, waar ik verblijf, stijgt de Corona-spanning. Covid-19 is hier een uit Europa geïmporteerd virus. Hoewel ik al maanden rondreis, ben ik als blonde Belg een probleem. Hotels sluiten en ik word vriendelijk verzocht om naar Buenos Aires te verkassen. Van het ene moment op het andere zit ik op een bus naar de hoofdstad, dwars door Argentinië, een rit van 1.500 kilometer en 24 uur. Ik mag een laatste keer getuige zijn van dit prachtige voetballand. In Cordoba rijden we langs strakke graffiti van CA Belgrano, in Rosario zie ik de straattekeningen van Rosario Central, de club van mijn Patagonische vriend Nano.

Nog geen 24 uur na mijn busrit word ik gerepatrieerd met een vlucht van Air Belgium. Omdat ik in mijn laatste taxirit alweer over voetbal begin te leuteren, wijst de chauffeur nog naar het stadion van Velez Sarsfield en het trainingscomplex van de nationale ploeg. Ik kijk ernaar met een pijnlijke grimas. Mijn reis zit er, al te plots, op. *Hasta luego, Argentina...*

150 DOLLAR VOOR EEN TICKET... EN ANDERE WEETJES

In Buenos Aires is er ongeveer elke dag voetbal. En alleen al de Grande Cinco (opnieuw: Boca Juniors, River Plate, Independiente, Racing Club, en San Lorenzo de Almagro) lokken samen meer dan 250.000 supporters. Daar als toerist binnenwandelen is niet zo evident. Veel clubs hanteren namelijk een socio-systeem. Bij Boca zijn er veel meer socios dan plaatsen. Hoe geraak je dan binnen? Via-via. Socios die zelf niet kunnen of toevallig(?) een ticket op overschot hebben, bieden het via fixers aan aan hotels of touroperators (zoals Tangol). De gastvrouw van mijn B&B kon iets regelen via *“een vriendin die nog mensen kende die...”*

Een nadeel, misschien: iedere tussenpersoon passeert, als vanzelfsprekend, langs de kassa. Zo betaalde ik voor een wedstrijd van Boca uiteindelijk 150 dollar (de locals vragen om de Amerikaanse munt omdat de Argentijnse peso flink gedevalueerd is). Honderd dollar was zogenaamd voor het ticket zélf (waarvan ik geen idee heb hoeveel het kost, maar véél minder); de overige vijftig dollar voor de fixer die me van en naar het stadion bracht. Een stevige prijs, maar wellicht veiliger dan een dealtje in de buurt van het stadion?

Belangrijk weetje: ver op voorhand een match plannen in Argentinië is quasi onmogelijk. De data en uren worden pas de week zelf bekendgemaakt. Zelfs voor de lagere klassen. Je weet al een tijdje op voorhand wie op speeldag X thuis speelt, maar wanneer dat precies zijn, zo ergens tussen maandag en zondag, is tot het begin van de week tevoren een raadsel. En hou er ook rekening mee dat matches op de gekste uren plaatsvinden...

Maar het is sowieso een must-do, want Argentijns voetbal staat voor ongekennde passie en 90 minuten sfeer. En die zweem van geweld dan? Moeilijk in te schatten, in alle eerlijkheid. Lees jezelf vooraf goed in, als je concrete plannen gaat maken. En steek vooral ook je licht op bij de lokale bevolking. *mucha diversión!*

PROXIMUS EPRO LEAGUE

HET BELGISCHE VIRTUELE VOETBAL

 GIL MARTENS

 MICHEL HOORENS & JOOST JOOSSEN

Fly

Eliminator

PROXIMUS EPRO LEAGUE

HET BELGISCHE VIRTUELE VOETBAL

Op vrijdag 13 maart kwam de Amerikaanse gameontwikkelaar EA Sports met de mededeling dat alle virtuele competities werden opgeschort vanwege het coronavirus. Ook andere organisatoren amen die beslissing. Evenementen waar gamewedstrijden live gespeeld worden, trekken immers steeds meer toeschouwers waardoor de 'social distancing'-maatregelen in het gedrang zouden komen. Het toont aan dat esports hot zijn, ook in het Belgische voetbal.

Onder 'electronic sports', kortweg esports, verstaan we het competitieve spelen van videogames – alleen of in een team – via een computer of gameconsole die op het internet of een lokaal netwerk is aangesloten. Esports zijn dus niet hetzelfde als e-sporten, zelf sporten met behulp van apps en gadgets.

Esports vonden begin 2019 hun weg naar het Belgische voetbal. In januari van dat jaar startte het eerste seizoen van de Proximus ePro League: een esports-competitie waarin gamers het via de Playstation 4 tegen elkaar opnamen in de populaire voetbalgame FIFA. Zoals de naam al doet vermoeden, ontstond de competitie uit een samenwerking tussen het telecombedrijf Proximus – dat esports in België wil stimuleren – en de Pro League, het Belgische professionele voetbal.

NATIONALE ONLINE VOETBALCOMPETITIE

Stijn Jacobs leidt, als projectmanager van de ePro League, het hele traject. *"De ePro League is, naast het fysieke voetballen in 1a en 1b, de derde competitie die georganiseerd wordt door de Pro League. We hebben een overeenkomst met EA Sports, waardoor we het recht hebben om de enige officiële FIFA-kampioen van België te bekronen."*

Het gaat dus om een nationale online voetbalcompetitie en dat is, in tegenstelling tot virtuele voetbaltoernooien, een vrij recent gegeven. In januari 2017 gingen de eerste twee nationale FIFA-competities van start in Nederland en Frankrijk. Een jaar later startte er ook zo'n competitie in Duitsland en Spanje, en begin vorig jaar was het dus aan België. *"Onze league is nog jong, maar als je naar de rest van Europa kijkt, waren we er vrij snel bij. We waren samen met Engeland het vijfde Europese land met zo een competitie"*, aldus Jacobs. En dat aantal neemt alleen maar toe. Zo werd dit jaar ook de aftrap gegeven in de virtuele voetbalcompetities van o.a. Polen, Portugal en Italië.

ORGANISATIE

Het belangrijkste verschil met de Pro League is dat de teams in de ePro League allemaal ongeveer even sterk zijn. *"In de ePro League spelen we met de 'overall 85 mode'. Dat wil zeggen dat alle voetballers in de FIFA-game een score hebben van 85 op 100"*, vertelt Stijn Jacobs. *"Op die manier worden de gamers van kleinere clubs niet benadeeld en dat is vrij uniek."* In zowat alle buitenlandse FIFA-competities wordt gespeeld met de spelmodus FIFA Ultimate Team (FUT) (zie kaderstuk). Daar kunnen gamers tegen betaling online 'packs' kopen met voetballers erin. *"In België is FUT verboden, omdat het als een kansspel wordt gezien. Als*

je een pack koopt, weet je niet welke spelers erin gaan zitten."

Ook qua competitieformat zijn er zowel gelijkenissen als verschillen met de Pro League. Om te beginnen is er de kwalificatiefase. Stijn Jacobs: *"Het idee achter onze esports-competitie is dat iedereen, dus niet alleen de professionele gamers, de kans krijgt om deel te nemen. Zo kan iedereen die minstens 16 jaar oud is zich inschrijven voor de kwalificatietoernooien van zijn of haar favoriete club. Na die toernooien blijven er per club vier spelers over. Vervolgens is het aan de clubs om te bepalen wie van die vier spelers de clubkleuren zal verdedigen tijdens de reguliere competitie."*

PLAY-OFFS GEDEELTELIJK LIVE

Zo starten er in januari 16 spelers aan de reguliere competitie van de ePro League, die in tijd samenvalt met de terugronde van de Belgische hoogste voetbalklasse. Het gekende driepuntensysteem is hetzelfde, maar anders dan in het echte voetbal spelen alle teams maar één keer tegen elkaar. Bovendien worden alle FIFA-wedstrijden in één weekend gespeeld en opgenomen. *"Dat is om te vermijden dat we de spelers, die vaak nog student zijn, elk weekend moeten oprotrommelen"*, zo verklaart Jacobs. *"Vervolgens wordt er elk weekend een opgenomen speeldag vrijgegeven."*

Na de reguliere competitie volgen de play-offs. Net zoals bij play-off I van de Jupiler Pro League doen de zes beste spelers uit de reguliere competitie daaraan mee, weliswaar van dan af bijgetreden door de professionele FIFA-spelers uit ons land. Dat zijn de spelers die onder vast contract liggen bij een Belgische voetbalclub. In het eerste seizoen van de ePro League waren er zo vijf professionals: eentje bij Anderlecht, Club Brugge, Royal Excel Mouscron, Sporting Charleroi en Standard. Bij de start van het tweede seizoen waren dat er al dubbel zoveel: ook Antwerp, Gent, Kortrijk, KV Mechelen en Zulte Waregem hadden ondertussen een professionele FIFA-speler aangetrokken.

Voor de play-offs worden de spelers ingedeeld in vier verschillende poules. Na een korte poulefase waarbij iedereen één keer tegen elkaar speelt, plaatsen de nummers één en twee zich voor de

kwartfinales. Die worden op hun beurt betwist via een knockout-duel. Als apotheose van de competitie vindt er – behalve dit jaar dus – een live slotevenement plaats in het Proximusgebouw in Brussel. Op die dag staan er vijf wedstrijden op het programma, die door de aanwezige toeschouwers en journalisten kunnen worden gevolgd op een groot scherm. De halve finales worden gespeeld met een heen- en terugwedstrijd; de grote finale (één match) is het orgelpunt. De winnaar mag zich FIFA-kampioen van België noemen.

UITZENDINGEN MET COMMENTAAR

Maar dat slotevenement is niet het enige moment waarop de FIFA-wedstrijden uit de ePro League te zien zijn. Om de aandacht van het grote publiek te trekken, zendt de Pro League de wedstrijden elk weekend uit op de betaalzender Proximus Sports. Nadien zijn de duels ook gratis te bekijken op de website van Proximus en op de streamingplatformen Twitch en YouTube. Om de kijkcijfers te stimuleren, en de voetbalbeleving compleet te maken, wordt elke wedstrijd ook becommentarieerd. *"Dat zorgt voor meer schwing en animo tijdens de wedstrijden"*, vindt Jacobs. *"Bovendien krijgt de kijker zo extra inzichten mee."*

Rene Treur, Nederlander, is al sinds het eerste seizoen commentator bij de ePro League. Treur kwam in de esports-wereld terecht nadat hij in 2004 zijn enkel brak tijdens het voetballen. *"Ik was toen een jaar of 21. Ik was een heel fanatieke voetballer, maar toen ik mijn enkel brak, zat ik plots enorm veel thuis. Ik ben dan beginnen gamen, en al gauw ging de wereld van esports voor me open."* Treur maakte quasi meteen de doorstart naar esports presentator-commentator. *"In 2011 werd ik voor het eerst uitgenodigd als commentator op een FIFA-toernooi in Amsterdam. Dat was een gaaf toernooi met enkele van de beste FIFA-spelers van dat moment, zoals de Nederlander Koen Weijland en de Belg Bryan Moeyaert. Broadcastingbedrijven zagen toen dat ik voetbalgek was en zo is die bal aan het rollen gegaan."*

Ondertussen is Rene Treur uitgegroeid tot een vaste waarde in o.a. de E-divisie (de nationale Nederlandse FIFA-competitie) en de ePro League. *"Voltijds professioneel*

commentator ben ik nog niet. Toch droom ik van een toekomst waarin ik dat kan zijn, want het is mijn passie. Of dat nu met esports, het echte voetbal of een combinatie van beide is, maakt met niet zoveel uit."

SHADOOW

En dat er toekomst zit in het virtuele voetbal, blijkt ook uit het verhaal van Quentin Vande Wattyne (23). Vande Wattyne, spelend onder het pseudoniem 'ShadooW', kroonde zich in maart 2019 tot de eerste FIFA-kampioen van België. Daarnaast verdedigde de man uit Le Rœulx al meermaals de Belgische nationale kleuren als eDevil, en ook op Europese toernooien zette hij al enkele glansprestaties neer. Zo haalde ShadooW in maart dit jaar nog de halve finale van het FIFA-toernooi van de Engelse club Leyton Orient. Maar liefst 128 teams namen deel aan dat toernooi.

"De eerste FIFA-editie die ik heb gespeeld, was FIFA 2006 op de Playstation 2. Met vrienden, puur voor het plezier. Vanaf FIFA 15 begon ik deel te nemen aan FIFA-toernooien in België en in het buitenland. Op het eerste toernooi bereikte ik meteen de kwartfinales. Na dat toernooi heb ik mezelf gevraagd: 'Waarom ga ik hier niet verder in?'" Van dan af ging het snel voor de getalenteerde FIFA-speler. *"Ik moest eerst mijn middelbare school afmaken, maar daarna kon ik verder mijn doel nastreven om professionele esporter te worden - ook al was die discipline op dat moment nog niet echt ontwikkeld in ons land."*

TRAPJE OP, STAP VOOR STAP

In 2017 trok Vande Wattyne voor een 'sollicitatietoernooi' naar Anderlecht; toen de eerste club in ons land die een professionele esporter in dienst zou nemen. *"Ik eindigde bij de laatste acht spelers, doch Anderlecht besloot om iemand anders in dienst te nemen. Maar dankzij mijn deelname aan het toernooi op Anderlecht kwam ik op de radar van een andere eersteklasser, Royal Excel Mouscron. Die vroegen me om hun professionele FIFA-speler te worden..."* En zo geschiedde. Vande Wattyne tekende een contract bij de Henegouwse club en vorig jaar werd hij de eerste FIFA-kampioen van België. Hij deed dat door in de finale met 0-4 te winnen tegen Zakaria Bentato, de professionele esporter van ...RSC Anderlecht. *"Toen het*

mooiste moment uit mijn carrière", lacht Vande Wattyne.

Zijn titel in de ePro League leverde hem afgelopen zomer een transfer op naar Standard Luik. *"Een logische stap. Standard is een grotere club dan Mouscron en dat is niet onbelangrijk. Je krijgt nu eenmaal meer aandacht als je voor een grote club uitkomt.*

Niet alleen van de media, maar ook van de fans. Bovendien is Standard professioneler op het gebied van esports zelf. Zo heb ik op het trainingscentrum van de club een eigen 'FIFA-kamer' gekregen om te trainen. Daarnaast benadrukt de club ook dat het belangrijk is om voldoende te slapen en gezond te eten."

8 TOT 12 UUR TRAINEN PER DAG

Want hard trainen, dat is wat professionele esporters wel degelijk doen. *"Net zoals professionele voetballers moet ik elke dag trainen. Ik speel gemiddeld acht uur per dag FIFA en soms zelfs langer. Eind september, wanneer de nieuwste FIFA-editie jaarlijks wordt gelanceerd, is het belangrijkste moment van het seizoen. Dan speel ik tot zo'n*

FILIP JANSSENS

GIMME AN 'E'...

In Nederland is de esport Eredivisie Voetbal nu aan haar vierde jaar bezig. Esport is er 'in'. Esporters worden er als producten op een markt uitgesteld; "gepositioneerd", om het in gangbare marketingtermen te stellen. Dat het daarbij veelal om middelbare schoolpubers gaat, kan de pret niet drukken. "Als je de jeugd wil aanspreken" aldus Robert Eenhoorn, algemeen directeur van AZ, "moet je nu eenmaal op een andere manier communiceren dan tot op de dag van vandaag is gebeurd." Dus om de jeugd in het voetbal, de Eredivisie en jouw club daar geïnteresseerd te krijgen, moet je gewoon in Nederland – en bij uitbreiding: daarbuiten – massaal inzetten op *gaming*, dezer dagen.

SPELERS GEZOCHT

Het spelletje dat gespeeld wordt, zo is gemeenzaam bekend, heet FIFA; en al doet de naam dat wél een beetje vermoeden, dat is niet van de wereldvoetbalbond zélf. Spelletjesproducent Electronic Arts (EA) uit Californië, met een officiële jaaromzet van vijf miljard dollar, betaalt de échte FIFA een licentie voor het gebruik van die naam, en wil verder natuurlijk alleen maar gewoon zo veel mogelijk spelletjes verkopen. Doch er worden niet alleen maar spelletjes verkocht natuurlijk.

'e' of niet: om het spel te spelen heb je spelers nodig – dat is in het echte voetbal niet anders. En die koop je meestal in pakketjes; te vergelijken met de

onovertroffen zakjes Panini stickers. En die zakjes volgen niet alleen de de statistische logica, de 'Wet van de Grote Getallen' – er zijn beduidend méér middelmatige, onbekende, volslagen oninteressante spelers dan universeel bekende en geroemde toppers in de voetballerij; dat is dus net zo in jouw zakje stickers... pardon: espelers – maar ook de commerciële logica: maak iets zo zeldzaam (aanbod), en verhoog tegelijk de hunkering ernaar (vraag), en je klanten betalen zich met plezier blauw aan jou.

CRUIJFF NAAR PEC ZWOLLE

De gemiddelde E-divisiesclub speelt met een pleiade aan voetbalvedetten waarvan op het échte veld alleen maar gedroomd kan worden. Laatst zag ik op televisie beelden passeren van PEC Zwolle (aan de joystick: Tony Kok) tegen Ajax (met als eKapitein: Dani Hagenbeuk, tweevoudig nationaal Nederlands kampioen). Allebei de elftallen speelden met Thibaut Courtois in doel, o.a. Rio Ferdinand en Paolo Maldini achteraan, Patrick Vieira en Ruud Gullit op het midden, en de twee Ronaldo's (de Portugese en 'de dikke') vooraan. Bij PEC speelde bovendien ook nog Johan Crujff mee; Ajax had Pele in de rangen. En wie nu even wil tegensputteren en zeggen, "Ja maar ho maar... Wat maakt het nu uit welk gezichtje en/of naam er op dat elektronische schermoppetje plakt? Dat is toch maar een afbeelding? Jij, met je joystick, maakt toch het verschil?" die heeft wellicht wél veel van

sport en spel *an sich*, maar iets te weinig van commercie begrepen...

De potentie en het actieradius van die elektronische spelers volgen namelijk de talenten én prestaties van hun evenknieën in het échte leven... en, aldus, ook hun marktwaarde. En of jij nu goed bent aan de joystick of niet: voor 'een' Messi zal je ook in 'e'-vorm beduidend méér dan betalen dan voor zowat eender welke andere voetballer – want die Messi zal ook betere dribbels doen, betere schoten afleveren, en dus meer doelpunten maken... net als op het échte gras.

BEURS ÉN CASINO

De esport is dus ook in onze contreien in een mum van tijd uitgegroeid tot een megamarkt die stilaan in alles lijkt op haar grote 'echte' voetbalbroer. EA Sports zet het zélf, op de eigen website: *"Er vinden elke dag miljoenen spelertransfers plaats in FIFA Ultimate Team. Op de transfermarkt kunnen spelers, tenues, contracten en meer worden verhandeld."* En de FUT-markt, dat *"FIFA Ultimate Team"-spelershandeltje* van EA dus, heeft zowaar een heuse eigen handelsbeurs, de FUTBIN; met koersen, marktindexen, en wat al meer. Op fansites lezen de marktwaarden en transferberichten van spelers als fluctuerende beurskoersenoteringen, wordt de evolutie van de *FIFA 20 Market Index100* bekeken en besproken, en wisselt men trading tips uit... Het begint alles van een wat doorgeslagen grap te hebben.

En dat er bij het verhandelen fictief geld, zgn. "FIFA-munten" gebruikt wordt, betekent natuurlijk helemaal niks; aangezien je die coins wel kan verdienen door ze bij elkaar te winnen, maar doorgaans – zéker in het begin – gewoon worden gekocht, met écht geld. de 21-jarige Beau uit het Nederlandse Velsbroek gaf in een jaar tijd 8.000 euro uit aan FUT. Hij verdiende die centen eerlijk bij elkaar door wat bij te verdienen in de viswinkel van vader en moeder. *"Het is een soort casino"*, geeft die Beau onomwonden toe. *"Mijn ouders hebben weleens mijn pinpas (bankkaart, nvdr) afgepakt, maar toen lukte het me toch om bij de Intertoys om de hoek FIFA-tegoed te kopen. Je gaat dus wel rare fratsen uithalen omdat je een drang hebt die packs te openen."*

MARKETINGMODEL

Laat ons gewoon even lekker 'old-skool' kort door de bocht gaan hier: met 'sport' heeft dit natuurlijk geen bal te maken. Het is niet eens een 'spelletje' meer... Met behulp van snoeiharde marketingtechnieken wordt loepzuiver een denkwereld gecreëerd waarin je volgers, noem het gerust klandzie, er rotsvast van overtuigd zijn dat het leven volkomen waardeloos is zolang je een fictieve Cristiano niet in je e-teampje rondlopen hebt.

Rune Mentzoni, een Noorse onderzoeker aan de universiteit van Bergen, kocht voor bijna 4.000 euro FIFA-pakjes, en kreeg daar (o.a.) een dikke 7.000 spelerskaarten voor – waaronder exact nul topspelers. Dus al zeker niet die ook digitaal zo begeerde *CriCri*... Maar wacht even: hoe komt dan 'een' PEC Zwolle, zoals in het voorbeeld van daarnet, aan zo'n speler? Simpel – dat past in het marketingmodel. Alle 'high profile' esporters, -clubs en -divisies mogen, dankzij hun fatsoenlijke visibiliteit, vrijelijk beschikken over wat FIFA in voorraad heeft. ...Inderdaad: bij een beeld als dit hoeft geen tekening meer gemaakt worden.

KANSPEL

Niks mis met wat goeie bizniz dus; echter wél met platte volksverlakkerij natuurlijk. En al zéker met inbreuken op de gokwetgeving – want ook met alle andere kansspelen heeft het kopen van die spelerspakketjes gemeen dat je er zelden iets mee wint. En dat je het vervolgens, soms zelfs tegen beter weten in, nog maar moeilijk kunt afleren. In België werd dan ook in 2018 al de verkoop van die FUT-pakketjes verboden. In Nederland hinkt men, vooralsnog, ietwat op twee benen. Daar blijft de Eredivisie (door middel van haar hooglijk 'gepimpte' E-divisie) reclame maken voor een miljardenbedrijf, met als gevolg dat de Nederlandse kindertjes alweer een stapje dichter bij een gokverslaving komen – maar helaas níét, ook al werd daar (in zoveel woorden alvast toch) wel op gemikt, bij het stadion in de buurt of, beter nog, bij een basisplaats in een leuk jeugdelftal naar eigen keuze.

(bronnen: Futbin.com, easports.com, AD.nl, HLN.be, en ook "Makkelijk Scoren", VPRO-televisieprogramma van Tex de Wit, Jonathan van het Reve en Diederik Smit, maart 2019)

twalf uur per dag. Dat is nodig om het spel echt vanbuiten en vanbinnen te leren kennen. Als ik daarna weer een rustigere periode met minder toernooien heb, train ik opnieuw ongeveer acht uur per dag. Je moet weten dat ik per maand minstens één toernooi in België en één in het buitenland speel."

Ondanks het feit dat esports nog relatief onbekend zijn in ons land, is Vande Wattyne momenteel fulltime FIFA-speler. *"Ik verdien goed mijn boterham met FIFA. Mijn huidige contract bij Standard is veel beter dan het contract dat ik had bij Mouscron. Toen kon ik ook al rondkomen met mijn inkomsten uit FIFA, maar dat was mede dankzij de prijzempotten die ik won op toernooien. In België variëren die prijzempotten voor FIFA tussen de 5.000 en de 15.000 euro. Nu heb ik die prijzempotten niet meer echt nodig, zeg maar."* En dat is vrij uniek in België. Maar wanneer we kijken naar esports wereldwijd, is dat fenomeen niet nieuw.

BIG BUSINESS, MAAR ROL FIFA BEPERKT

Steven Leunens, operationeel directeur bij het Belgische gamebedrijf 4Entertainment, legt uit dat de rol van FIFA in esports wereldwijd beperkt is. *"FIFA is een hele populaire game met een breed draagvlak, maar dat wil nog niet zeggen dat het ook een hele populaire esports-game is. Broadcasting is, zakelijk gezien, het belangrijkste; het draait erom dat mensen kijken naar de wedstrijden via streamingkanalen als Twitch en YouTube. Zo ontstaat er een fanbase, en zo raken bedrijven geïnteresseerd om te sponsoren. De emoties van het publiek, de beleving van de supporters: dat is waar het om draait tijdens de wedstrijden. En op dat vlak zijn er nu eenmaal verschillende games die veel geschikter en populairder zijn dan FIFA. Het zijn games die veel dynamischer zijn om te volgen."*

En als er minder mensen naar FIFA-wedstrijden kijken, valt er dus een pak minder geld te verdienen dan met andere, populaire esports-games. Zo kroonde de 16-jarige Amerikaan Kyle Giersdorf, alias 'Bugha', zich in juni vorig jaar tot wereldkampioen Fortnite en was daarmee plotsklaps 2,69 miljoen euro rijker. Toch heeft FIFA ook voordelen als esports-game volgens Leunens. *"De game kan een erg breed publiek bereiken en speelt daardoor*

zeker wel een rol in de algemene bekendheid van esports." Het niet-traditionele gamepubliek voelt zich sneller aangetrokken tot een eenvoudig sportspel als FIFA dan tot een ingewikkelder spel als LoL.

GAMEVERSLAVING

Maar zorgen die grote prijzempotten er uiteindelijk niet voor dat er steeds meer jongeren verslaafd raken aan gamen? Leunens denkt alvast van niet. *"Ik denk dat die kwestie veeleer te maken heeft met opvoeding dan met de prijzempotten die te verdienen vallen op de toernooien. Ik ga niet zeggen dat gameverslaving geen issue is, maar ik denk dat het cruciaal is dat ouders weten met wat hun kind bezig is."*

Rene Treur is ook ambassadeur van de Nederlandse organisatie 'Stichting Verantwoord Gamers', en benadrukt de cruciale rol van de stichting daarin. *"Het is aan ons om ouders bewust te maken van wat esports precies zijn. Daarnaast willen we door middel van gastlessen en workshops de gamers ervan overtuigen dat het belangrijk is om zowel fysiek als mentaal gezond te blijven. Dat doe je door gezond te eten, aan lichaamsbeweging te doen en genoeg te slapen. Jonge gamers gaan dit soort adviezen sneller opvolgen als ze door een extern persoon worden gegeven dan door hun ouders."*

Voor zover Leunens en Treur weten, bestaat een organisatie als Stichting Verantwoord Gamers nog niet in België. *"Maar ik ben zeker wel een voorstander om een dergelijke organisatie ook in België op te richten"*, besluit Leunens.

Het laatste woord is voor Vande Wattyne: *"Het allerbelangrijkste is om als esporter mentaal sterk te zijn. Daarvoor is het belangrijk om genoeg te slapen en gezond te eten. Ook voldoende lichaamsbeweging is nodig, maar je moet nu ook weer niet per se gaan sporten op hoog niveau."*

EUROTHERM

VAN GEYSTELEN NV

Van Geystelen produceert ramen
en deuren van de hoogste
Belgische kwaliteit, zowel
voor particulieren als
voor bedrijven.

Gasdam 10
9120 Beveren

03 775 79 66

www.eurotherm.be
info@eurotherm.be

Openingsuren

Maandag tot vrijdag van 10u00 tot 18u00
Zaterdag op afspraak
Zondag en feestdagen gesloten

www.robustaflex.be

www.vastiau-godeau.be

Kafee
DE MOPS

Gaverlandstraat 131-133
9120 Melsele

www.demops.be

www.solvas.be

**SANITAIR
VAN BUYNDER BVBA**

**welness • waterleidingen • riolering • sanitair en
aardgas • dakwerken • centrale verwarming
zonneboilers • vloerverwarming**

**SANITAIR VAN BUYNDER BVBA
Windmolenstraat 38 • 9120 VRASENE**

Tel/Fax : 03 755 37 19

www.vanbuyndersanitair.be

PATRO EISDEN

**FORZA PATRO OFZO,
GE WEET WEL...**

BENNY ANTONIW

PATRO EISDEN

FORZA PATRO OFZO, GE WEET WEL...

Dat was toch de slogan tijdens mijn eerste van twee bezoeken aan Eisden, voor Catenaccio Magazine. Een korte tijd tevoren was het nog al SALVACI PATRO wat de klok sloeg. Tot er vanop de SS Azimi een Iraanse reddingsboei richting Patrostadion werd geworpen. Sindsdien waait er, door toedoen van de gebroeders Salar en Sasan, een nieuwe en warme wind door de club. Niet alleen goed voor de neergepoote palmen, die samen met wat Iraanse vlaggen en het clubrestaurant St.-Trapez voor een atypische couleur locale zorgen, maar ook voor het team dat blijkbaar die nieuwe wind in de rug heeft.

Daar waren die avond ook de verzamelde oud-spelers getuige van. Na wat snuffelen aan vergeelde foto's, het opscheppen over een nieuwe knie en het ophalen van herinneringen ging het richting middenstip. Buffelen in de "*all you can eat St-Trapez*" zat er helaas niet in. Er stond die avond immers foebel op het menu, en dan moeten de spaghetti en kroketten *à volonté* wijken. Schotel van de dag: RWDM.

Het voetbal was niet dadelijk van sterrenniveau, maar misschien past dit ook niet bij een mijnclub als Patro. Gewoon stevige kost op een vol bord, meer moet dat soms niet zijn. Paarswit vs. RWDM eindigde op 2-0 en daarmee breide het team een vervolg aan een al heel mooie reeks. 15 op 15, 7 clean sheets op 12 wedstrijden, en al 6 wedstrijden thuis ongeslagen. Yep: "*all you can eat*", daar tegenwoordig aan de Kolenmijn Limburg-Maaslaan!

Enkele weken later stond de klapper tegen THES Sport op het programma. Gezien de heenwedstrijd een goede reden om nog eens richting Eisden te trekken.

WOO THE F*CK IS...

Wayne who? John Wayne? No, Wayne Woo. Allebei personen die fans van westerns, noch de Patro-fans die verzamelen in dat

supporterslokaal, liever niet associëren met "*de Ponderosa*"... Hoewel op de gelijknamige ranch-versie, in die welbekende serie, toch ook een Chinees een belangrijke rol speelde. Die kok, aldaar in dat wilde westen, wisten de kijkers wél te smaken. Maar dat was dan ook niet zo een *cowboy* als deze John Woo, die enkele jaren geleden als nieuwe voorzitter aan de horizon van de Mechelse heide verscheen. In het etablissement in de Grotestraat, waar de fans intussen midden in de voorbereiding van hun corteo zaten, zorgt het spreken over Wayne Woo nog altijd voor zure oprispingen en een slechte smaak in de mond. Gelukkig staat er altijd wel een pils koud om deze weg te spoelen. In geen tijd wist hij de club naar zijn hand te zetten. Wat ook wel nodig was; want met gokken als *core business* zijn die handen best voorzien van goede kaarten.

Alleen rolt voor de club de bal naar de verkeerde kant. Een komen en gaan van Engelse spelers van zesde garnituur en het zevende knoopsgat; voornamelijk gespecialiseerd in 'op resultaat spelen'... wat dan (ahum) resulteert in 1-6 thuisnederlagen. Ploegopstellingen die vanuit Engeland per SMS richting Eisden gestuurd werden. Verdachtmakingen en allerhande andere eigenaardigheden... En neen, inderdaad: ook voor sfeer en

gezelligheid vielen er ook niet bepaald punten te rapen zo. De club had stilaan meer volgers bij het gerecht dan in de tribune. Gokkers wisten de club ook nog wel te smaken. Daar kende Patro wereldwijde belangstelling.

NO LIMITS (BEHALVE DE HEMEL)

Matchfixing, vennootschappen op de Maagdeneilanden, en een schuldenberg van 3 miljoen euro bleken geen indianenverhalen te zijn. En het was nog wel zo goed begonnen... Met de gevleugelde woorden "*The Sky is the limit*" wist Woo snel de fans voor zich te winnen. Na een paar maanden wisten ze wel beter. Uiteindelijk was de club op sterven na dood, maar de redder nabij. Een redder die de fans voornamelijk kenden van het TV-programma – jazeke – "*The sky is the limit*"; wat er voor zorgde dat ze onder andere in de Ponderosa (opnieuw dat café in de Grotestraat, beste lezer; niet meer die ranch van "Bonanza"...) nogal op hun hoede waren.

De Azimi's weten echter al snel het vertrouwen te winnen. Zo gaat voorzitter Salar viraal door als speler in te vallen en te scoren. En dit seizoen bewees hij, passioneel als hij is, op THES Sport dat hij rechts niet alleen over een goede traptechniek beschikt maar dat zijn 'klaptechniek' aan die kant er ook best mag wezen. Die werd recent nog door de voetbalcel Binnenlandse zaken gequoteerd op 5 maanden stadionverbod. Ook betrokken bij het tumult na de wedstrijd, waar Patro – permitteer het mij dit zo te stellen – toch wel bestolen werd: Stijn Stijnen. De coach werd bedacht met een boete van 3.000 euro. Nu was ik op de vroege middag, voorafgaand aan de wedstrijd, al naar hem op zoek geweest, om hem mijn plannen even toe te lichten. Ter plaatse werd ik door een vriendelijke dame doorverwezen naar het terrein alwaar de coach druk bezig was met de voorbereiding van de wedstrijd. Dit gebeurde vanop een tractor. "*Want daarop worden, tijdens het maaien van het gras, de beste ideeën geboren*", volgens Stijnen. Het verloop van de wedstrijd die avond deed me vermoeden dat de club echt wel over een goede tractor moet beschikken.

KARMA POLICE

Matchdag, 19u, en best wel een leuke opkomst voor een wedstrijd in een amateurreeks. De politie, zone CARMA, is in groten getale aanwezig. Met bijna 2.000 kijklustigen kan van het publiek hetzelfde gezegd worden. De derby staat niet echt bol van het spektakel. Patro Eisden–THES Sport: 1-0. Patro houdt de drie punten thuis dankzij een doelpunt van Davy Brouwers, uitgeleend door THES aan Patro. Sommigen willen dat dan wel eens als Karma met een 'K' omschrijven. Zo ook, vermoeden we, Patro-voorzitter Salar Azimi, die na de wedstrijd nog even zijn gram gaat halen bij de THES-fans, na enkele gezangen vanuit het bezoekersvak met een duidelijke valse noot. Politie, zone CARMA, dient echter niet op te treden want: "*The used (sign) language, made quickly clear he wasn't talking in maths...*" – "*...This is what you'll get This is what you'll get This is what you'll get When you mess with us...*" (Karma Police | Radiohead)

Intussen heeft Covid-19 ook het voetbal nogal lelijk getackled en blijf ik met de vraag op welke plaats PATRO en zijn ambitieuze voorzitter zouden geëindigd zijn, dit seizoen. Maar dat weet niemand. En Stijn? Hij maaide voort, richting volgend seizoen...

Alvast zeker: een nieuw seizoen in 1e amateur A. Hoewel hier toch een tijdje onzekerheid omtrent bestond. Patro Eisden kreeg in eerste instantie geen licentie voor die eerste amateurklasse wegens niet betaalde RSA-voorschotten van het eerste en tweede kwartaal. De club ging er verkeerdelijk van uit dat het hiervoor de tijd zou hebben tot 15 december van dit jaar. Toen dit niet het geval bleek te zijn, werd de betaling op 4 april uitgevoerd. De licentiecommissie hield hier echter geen rekening mee. Intussen heeft de club haar gelijk gehaald bij het BAS. De instantie, waarvan men weleens durft te zeggen dat die al eens in een gulle bui verkeert, verstrekke Patro op basis van de aangeleverde stukken terecht een licentie voor het komende seizoen.

DE RIJKE GESCHIEDENIS VAN PATRO EISDEN

Gesticht in 1942 als *patronaatsclub* (een sociaal-christelijk initiatief om voornamelijk arbeiderskinderen vorming en een zinvolle tijdsbesteding te geven; tegenwoordig kennen we het in Vlaanderen als "*de Chiro*"), door kapelaan Maurice Van Schoenbeek, onder de naam VV Patro Eisden. De club was in de eerste plaats bedoeld om te vermijden dat jonge spelers hun voetbaltalenten zouden etaleren in een – godbetert – andere parochie... Het clubreglement voorzag ook een aantal regels die ervoor zorgden dat de parochie de overhand behield in het besturen van de club. In de komende jaren werkte de club gestaag aan de groei. In 1960 promoveert Patro zelfs naar 1e klasse, na een testwedstrijd tegen Cercle Brugge (2-1). Het verblijf in de hoogste reeks was maar van korte duur. Na één seizoen al volgde de degradatie.

10 jaar later is degradatie opnieuw een feit maar in '72 klopt Patro opnieuw aan de deur van 2e nationale. Maar om daar binnen te geraken dient een andere mijnploeg opzij gezet te worden. KFC Winterslag en Patro mogen het tijdens een testwedstrijd, op het voor de gelegenheid 'neutrale' terrein van THOR Waterschei, onderling uitvechten onde het toezien van maar liefst 16.000 toeschouwers. De wedstrijd eindigt op 3-3, wat resulteert in een replay in het westelijke mijnbekken. In het mijnstadion van Beringen zien 21.000 aanwezigen "*de vieze mannen*" de maat nemen van die van het Patronaat. 1-2 voor Winterslag, dat promoveert naar tweede nationale.

DE GEBOORTE VAN EEN VETE

Een Patro-speler die in die periode opviel was Mathy Billen. De verdediger stond al een tijdje op de radar van Standard. Patro, waar Jos Vaessen toen bestuurslid was, hoorde de kassa al rinkelen maar dat was

buiten makelaar Paul Stefani gerekend. Die ontdekte in het contract dat Mathy niet beschermd was en vrij kon vertrekken. Standaard deed een goede zaak en een ziedende Jos zwoer nooit nog zaken te doen met Stefani. Decennia later ontbolsterde een jong talent in de schaduw van de terrils van Genk waar diezelfde Jos Vaessen ondertussen voorzitter was. Die speler was klaar voor een buitenlands avontuur dat zou starten in Amsterdam, bij FC Ajax, waar een lucratief contract voor hem klaarlag. De onderhandelingen liepen moeilijk en met Stefani als makelaar zag Jos Vaessen de kans een oude rekening te vereffenen. De onderhandelingen worden genekt door een 33 jaar oude vete, en Steven Defour trekt uiteindelijk richting Standard...

Begin jaren 80 verzeilt de club zelfs in 4e nationale. Er wordt gestaag terug opgeklommen, om uiteindelijk opnieuw in 2e klasse te geraken, waar in 1988 zelfs de eindronde voor promotie naar 1e mag gespeeld worden. Wat volgt op die opmerkelijke remonte is echter opnieuw een woelige periode, vol kommer en kwel. In 1992 zakt de ploeg terug naar 3e en ook de fans laten het stilaan afweten. Lei Clijsters loodst de club nog een keer naar 2e nationale waar een 10-tal jaar verbleven wordt, maar de supporters zijn intussen de weg naar de Kastanjelaan kwijt. En van de resterende fans kan je je afvragen of ze nog wisten voor wie ze supporterden. In die periode veranderde de club een drietal keer van naam om uiteindelijk opnieuw bij het origineel uit te komen. Het seizoen 2004-2005 eindigt op een ongezien fiasco. Bovenop de degradatie zorgen malversaties bij een patrimoniumoverdracht ervoor dat de club het volgende seizoen moest starten

in 4e nationale met een negatief puntensaldo van -9.

EN OMHOOG... EN OMLAAG...

Maar zie: opnieuw 10 jaar later maakt Patro terug zijn opwachting in 2e, na winst in de eindronde tegen Union. Patro weet zich dat seizoen te handhaven dankzij het faillissement van Mons. Het volgende seizoen is een 15e plaats hun deel, wat ervoor zorgt dat de club na de competitiehervorming in 1e amateur belandt. Intussen is de financiële situatie onhoudbaar en wordt er uitgekeken naar een overnemer die gevonden wordt in een Brits-Chinese investeringsgroep. Hoe die de club uiteindelijk bestierden kan echter bezwaarlijk een succesverhaal genoemd worden. Wanneer in 2018 de club degradeert naar 2e amateur was de toekomst van de club zeer onzeker. Na wat kuiperijen en schimmige constructies met de intentie de club te verkopen aan zakenpartners is de maat voor sommige bestuurders vol en ze spannen een rechtzaak aan tegen Wayne Woo.

De rechter beslist de bevoegdheden van de Chinese cowboy voor minstens een maand te ontnemen en stelt een advocatenbureau als zaakwaarnemer aan. Deze laten in oktober 2018 weten dat de zieltogende club een reddingsboei is toegeworpen door de gebroeders Azimi. Die zetten binnen de club terug een structuur op poten en zo maakt de club na 1 seizoen al opnieuw haar opwachting in 1e Amateur, waar het meer dan behoorlijk loopt totdat die andere Chinees, Covid-19, de goede loop van zowat alles doorbreekt en het lopende seizoen naar de geschiedenisboeken verwijst. Intussen is er wél ruim de tijd vrijgekomen om een nieuw hoofdstuk voor te bereiden en gestaag verder te werken aan een stabiele toekomst voor de club. Want zoals een oud Perzisch spreekwoord zegt: *"De geduldige muilezel die dag en nacht langzaam doorstapt, komt uiteindelijk verder dan de Arabische volbloed"*

SIERBESTRATING VAN MOERZEKE

Bij ons kunt U terecht voor private en openbare werken:

**Opritten
Parkings
Terrassen
Grondwerken
Bedrijfsverharding
Plaatsen van Siergrind
Plaatsen van kunstgras
Verschillende brievenbussen in natuursteen
....**

Maar sinds enkele jaren ook voor:

Vloer – en tegelwerken binnenshuis!

Contacteer ons voor een gratis – vrijblijvende offerte op maat van u project!

**Houtvoortstraat 53
9170 Sint-Gillis-Waas**

GSM 0475 85 57 11

www.vanmoerzekesierbestrating.be

**Volg ons op facebook voor de laatste info.
www.facebook.com/Vanmoerzekesierbestrating/**

OLD FOOTBALL PICTURES

Een van mijn favoriete foto's van de bouw van het originele Wembley Stadium - zeker vóór de dagen van *'health and safety'*. Het nieuwe nationale stadion was het middelpunt van de locatie die werd gekozen voor de British Empire Exhibition in 1924, die werd gebouwd in een park bij Wembley, dat toen weinig meer was dan een dorp aan de rand van Londen. Het stadion zelf werd tussen januari 1922 en april 1923 in slechts 300 werkdagen gebouwd. Zo'n 150.000 ton klei werd verwijderd van de heuvel die het terrein bezette, terwijl 25.000 ton beton, 1.400 ton staal en meer dan een half miljoen klinknagels werden gebruikt in de bouw ervan. Het stadion was slechts enkele dagen voor de eerste wedstrijd gereed - de FA Cup-finale van 1923 tussen Bolton en West Ham - toen er ongeveer 300.000 fans opdaagden voor de enige Wembley FA Cupfinale waar geen tickets voor nodig waren; iedereen was op de dag welkom om zijn kans te wagen. Ongeveer 200.000 fans geraakte binnen - hoewel de officiële opkomst 126.047 was, een record hoe dan ook - om Bolton met 2-0 te zien winnen. Nu snel vooruit naar 2003 toen die tweelingtorens werden afgebroken - ik denk nog steeds dat dat een daad van totaal vandalisme was!

boost

BODY & MIND

**Een nieuwe luxewellness voor zowel
hotel- als niet-hotelgasten.**

**Dat is BOOST Body & Mind
bij Van der Valk Hotel in Beveren!**

Wellness & Beauty
Zwembad & Fitness
Group & Personal training
Prive verhuur
Arrangements

Hotel Beveren

Gentseweg 280 | 9120 Beveren-Waas

+32 3 775 86 23

(24 uur, 7 d/w bereikbaar)

www.hotelbeveren.be

info@hotelbeveren.be

CATENACCIO

TER VERDEDIGING VAN DE VOETBALSPORT

Catenaccio verdedigt de voetbalsport met de kracht van de pen. Het laat het licht schijnen op de alternatieve kant. De mooie kant. De ruwe kant. De échte kant. Catenaccio is een ode aan het voetbal en een aanklacht tegen al wat het bedreigt.

 [instagram.com/catenacciomagazine](https://www.instagram.com/catenacciomagazine)

 [facebook.com/Catenacciomagazine](https://www.facebook.com/Catenacciomagazine)

 twitter.com/Catenaccio_mag

www.catenaccio-magazine.com

info@catenaccio-magazine.com

Uitgegeven door vzw KSK Beveren

CATENACCIO 6 | JUNI 2020

